



# LA FLETXA NEGRA

**Robert Louis Stevenson**

Novel·la adaptada a *lectura fàcil* per Jaume Serra Milà



Aquesta adaptació forma part de la recerca "La *Lectura Fàcil*: una necessitat per a la inclusió de l'alumnat nouvingut d'ESO", realitzada gràcies a una Llicència d'estudis concedida pel Departament d'Educació de la Generalitat de Catalunya durant el curs 2007-08

(<http://phobos.xtec.cat/sgfprp/resum.php?codi=1740>)

# 1

Ara fa més de 500 anys.  
Era l'any 1460.  
A Anglaterra.

No hi havia electricitat.  
Ni televisió, ni ràdio, ni telèfon, ni mp3...  
No hi havia cotxes, ni motos, ni bicicletes.

Els homes i les dones treballaven de pagès,  
al camp i al bosc.  
Vivien en pobles petits, al costat d'un castell.

Als castells hi vivien senyors molt rics,  
amb la seva família.  
Els pobles, els camps i els boscos eren del senyor.

Els homes i les dones  
havien de fer les coses que el senyor volia.

.....

Ara tu comences a llegir una novel·la,  
que es diu "La Fletxa Negra".

Aquesta novel·la explica les aventures  
d'un noi que es diu Richard.  
Tu llegiràs les coses que li passen a Richard.

Richard vivia a Anglaterra,  
a l'any 1460,  
ara fa més de 500 anys...

Un dia a la tarda, al final de la primavera,  
al poble de Tunstall,  
la campana del castell va tocar:

CAMPANA: – Nang! Nang! Nang! Nang! Nang!...

Va tocar més de deu minuts.

## 2

Els pagesos de Tunstall van sentir la campana.  
Estaven treballant als camps.

Els pagesos sabien  
que alguna cosa important passava.  
Perquè la campana tocava molta estona.

Els pagesos van deixar de treballar,  
i van anar al costat del pont,  
a veure què passava.

Quan tots estaven al costat del pont,  
eren més de seixanta persones.  
Hi havia homes i dones, nens i nenes, avis i àvies

Un pagès va preguntar a un altre pagès:

UN PAGÈS: – Per què toca la campana ara?

I l'altre pagès va contestar:

UN ALTRE: – No sé per què toca.  
Però segur que passa alguna cosa important.  
És millor que esperem aquí, al camí.  
Aviat vindrà Richard, i ens ho explicarà.

Tunstall era un poble petit,  
tenia només quaranta cases de fusta.

El pont tenia un riu a sota i un camí a sobre.  
El camí anava al castell de Tunstall.  
Sir Daniel vivia al castell de Tunstall.  
Sir Daniel era el senyor d'aquell castell.

Els pagesos que esperaven al costat del pont  
van sentir un cavall que venia.  
El cavall cada vegada estava més a prop.

Els pagesos van veure un noi  
que anava sobre un cavall.

### 3

Era Richard.

Richard era un noi que tenia divuit anys.

Els seus cabells eren negres i els seus ulls grisos.

Richard portava un abric amb una caputxa verda.

També portava una ballesta penjada a l'esquena.

Quan Richard va arribar al pont,

els pagesos li van preguntar:

PAGESOS: – Què passa, Richard?  
Per què toca la campana?

Richard va explicar-ho:

RICHARD: – Escolteu: comença una nova guerra.  
Sir Daniel vol que tots els homes  
vagin a la guerra.  
Agafeu els arcs i les alabardes!  
I prepareu-vos!

Una dona es va queixar:

UNA DONA: – La guerra no ens agrada gens.  
Quan hi ha guerra, s'acaba el menjar  
i tenim molta gana!

Richard li va contestar:

RICHARD: – Sir Daniel pagarà diners  
a tots els homes que vagin a la guerra.

Una altra dona va dir a Richard:

UNA DONA: – Per a què serviran els diners,  
si els homes moren a la guerra?  
Nosaltres volem els homes vius!

Aleshores, van sentir un altre cavall.

## 4

El cavall venia de pressa, i feia molt soroll.

Richard va dir:

RICHARD: – Mireu, ara arriba Bennet!  
Vosaltres, els homes,  
anireu amb ell a la guerra.  
Ell us dirà què heu de fer.

Bennet era alt, gros i fort.  
Tenia la cara morena  
i els seus cabells eren de color gris.

Bennet portava una cota de malla al cos  
i un elm al cap.  
També portava una espasa i una llança.

Quan Bennet va arribar al pont,  
tots els pagesos van callar.  
Bennet va dir als pagesos:

BENNET: – Escolteu-me bé.  
Tots els homes aneu al castell.  
Només es quedaran a treballar al camp  
els avis, les àvies, les dones i els nens.

Bennet va continuar parlant:

BENNET: – Agafeu les vostres armes i aneu al castell.  
Allà us donaran els vestits per anar a la guerra.  
Us donaran la cota de malla i l'elm.  
Au, correu! De pressa!  
Sir Daniel vol que tots els homes  
aneu a la guerra!

Els homes van marxar cap al castell.

Bennet i Richard van quedar-se allà,  
al costat del pont,  
amb els avis, les àvies, les dones i els nens.

## 5

Bennet va preguntar:

BENNET: – Sabeu on és Appleyard?  
Per què no ha vingut aquí?

Una dona va contestar:

LA DONA: – Segur que és casa seva, a l'hort,  
amb els enciams, les pastanagues i les cols.

I un avi va dir:

L'AVI: – Ell és molt vell, i les seves orelles no senten bé.  
Segur que no ha sentit la campana.

Bennet i Richard volien parlar amb Appleyard,  
i van anar a casa seva.

Quan van arribar a casa d'Appleyard,  
van veure que estava treballant al seu hort.

Appleyard era un home vell.  
Tenia setanta anys.

Bennet i Richard van baixar dels cavalls.  
Bennet va dir:

BENNET: – Bona tarda, Appleyard!

APPLEYARD: – Bona tarda, Bennet i Richard.  
Què voleu?

BENNET: – Comença la guerra!  
Sir Daniel diu que has d'anar al castell.

Appleyard va mirar al bosc, i va dir:

APPLEYARD: – Ei! Cal·leu! Mireu els ocells!

Bennet i Richard van mirar també al bosc,  
i van veure uns ocells que volaven sobre els arbres.

## 6

Bennet va preguntar a Appleyard:

BENNET: – Què passa amb els ocells?

Appleyard va dir:

APPLEYARD: – Els ocells han volat  
perquè hi ha alguna persona a prop.

Tots tres van callar.  
Van tornar a mirar els arbres,  
però no van veure ningú.

Appleyard va dir a Bennet:

APPLEYARD: – Escolta, Bennet,  
alguns pagesos volen matar-nos a tu i a mi.

BENNET: – Sí. Ja ho sé.

APPLEYARD: – Tu vas cremar les cases d'uns pagesos.  
Els estan molt enfadats amb tu  
i volen matar-te, Bennet.

BENNET: – I també et volen matar a tu, Appleyard.

APPLEYARD: – No, Bennet,  
a mi no em faran mal.  
Jo tinc setanta anys.  
Jo estic molt tranquil.

Però, en aquell moment,  
Appleyard va fer un crit molt fort:

APPLEYARD: – Aaaaaiiiii!!

Appleyard va fer aquest crit,  
perquè una fletxa es va clavar a la seva espatlla.  
Appleyard va caure a terra.

Bennet va dir a Richard:

BENNET: – Corre, Richard! Anem darrere de la casa.  
Qui ha disparat aquesta fletxa?

## 7

Bennet i Richard van amagar-se darrere de la casa.  
Van esperar una mica.  
No parlaven. Estaven ben callats.  
Ara no volava cap ocell.  
Ara no se sentia cap soroll.

Bennet va dir a Richard:

BENNET: – Veus alguna persona?  
RICHARD: – No, no veig ningú.  
BENNET: – Doncs mira bé el bosc,  
                  vigila si veus algú.  
                  Jo miro com està Appleyard.

Bennet va anar davant de la casa,  
es va posar al costat d'Appleyard,  
i li va dir:

BENNET: – Com estàs, Appleyard?  
APPLEYARD: – La fletxa em fa molt mal!  
                  Aquesta fletxa m'ha matat!  
                  Treu-me-la, sisplau, Bennet.

Bennet va cridar a Richard:

BENNET: – Vine, Richard. Treu-li la fletxa!

Richard va arrencar-li la fletxa.

Va sortir molta sang.  
I Appleyard es va morir.

Bennet i Richard van agafar Appleyard,  
que estava mort,  
i el van portar de pressa a dins de la casa.

Van posar el cos d'Appleyard sobre el seu llit.

Bennet i Richard ara tenien por.  
No sabien qui havia disparat la fletxa.



## 8

Richard va dir:

RICHARD: – Qui ha tirat la fletxa? Per què?

BENNET: – No ho sé, Richard.

Richard va mirar la fletxa, i va dir:

RICHARD: – Mira, Bennet! És una fletxa negra!  
I té un paper escrit.

BENNET: – Llegeix el paper, Richard!  
Jo no sé llegir.

Richard va llegir el paper en veu alta:

AQUESTA FLETXA NEGRA  
HA MATAT APPLEYARD.  
ÉS LA PRIMERA FLETXA NEGRA QUE DISPARO...  
... I NO SERÀ L'ÚLTIMA !

Quan Richard va acabar de llegir,  
Bennet va dir:

BENNET: – Ui! Això no m'agrada gens ni mica!

RICHARD: – A mi tampoc!

BENNET: – Qui ha disparat la fletxa?

RICHARD: – Per què han matat Appleyard?

En aquell moment,  
una persona va obrir la porta  
de la casa d'Appleyard.

Bennet i Richard van mirar la porta.  
Els dos ara tenien por.

## 9

Va entrar sir Oliver.

Tenia cinquanta anys. Era alt i fort.

Anava vestit de color negre.

Sir Oliver era molt amic de sir Daniel.

Sir Oliver va entrar a la casa,  
va mirar la cara d'Appleyard, i va dir:

SIR OLIVER: – Appleyard! Tens la cara molt blanca!

RICHARD: – Appleyard no pot parlar, sir Oliver! Està mort!

SIR OLIVER: – Està mort? Què li ha passat?

RICHARD: – Algú li ha disparat una fletxa negra.

I la fletxa té un paper escrit.

SIR OLIVER: – Ensenya'm el paper, Richard!

Richard va llegir en veu alta:

AQUESTA FLETXA NEGRA  
HA MATAT APPLEYARD.  
ÉS LA PRIMERA FLETXA NEGRA QUE DISPARO...  
... I NO SERÀ L'ÚLTIMA !

SIR OLIVER: – Qui ha disparat la fletxa?

BENNET: – No ho sé, sir Oliver. No ho sé.

Sir Oliver, Bennet i Richard van sortir de la casa d'Appleyard.  
Van pujar als cavalls i van marxar al castell.

Quan van arribar al poble,  
hi havia vint pagesos davant de l'església.  
Anaven vestits amb la cota de malla i l'elm.  
Portaven arcs, llances i alabardes.

Llavors, Bennet va veure un home que corria pel bosc.  
Bennet va cridar als pagesos:

BENNET: – Ei! Agafeu aquell home que corre!

Tots els pagesos van córrer a buscar  
aquell home que corria.

## 10

Richard va agafar la seva ballesta,  
i va preguntar a Bennet:

RICHARD: – Disparo contra aquest home  
que s'escapa corrent?

BENNET: – Sí. Dispara! Dispara!

SIR OLIVER: – Sí, dispara! Que no s'escapi!  
Toca'l amb una fletxa!

Richard va agafar la seva ballesta,  
va posar-hi una fletxa,  
i va disparar-la contra l'home que corria.

Però, la fletxa de Richard  
va passar sobre el cap de l'home,  
i no el va tocar.  
L'home corria molt, i es va amagar dins del bosc.

Els pagesos van buscar aquell home pel bosc,  
però ja no el van trobar,  
perquè s'havia amagat molt bé.

Els pagesos van tornar al poble.  
Van anar davant de l'església.

Llavors Richard va mirar l'església,  
i va veure un paper enganxat a la porta.

Richard va dir a sir Oliver i a Bennet:

RICHARD: – Mireu. Hi ha un paper enganxat  
a la porta de l'església!

Sir Oliver va dir a Richard:

SIR OLIVER: – Agafa el paper, Richard.  
Llegeix què hi diu!

Richard va agafar el paper de la porta  
i el va llegir.

El paper deia:

TENIM 4 FLETXES NEGRES.

QUATRE FLETXES PER ALS HOMES DOLENTS.

LA PRIMERA FLETXA ERA PER A APPLEYARD.

I APPLEYARD JA ÉS MORT.

LA SEGONA FLETXA SERÀ PER A BENNET,

PERQUÈ BENNET

L'ANY PASSAT VA CREMAR LES NOSTRES CASES.

LA TERCERA FLETXA SERÀ PER A SIR DANIEL

PERQUÈ ÉS MOLT DOLENT.

LA QUARTA FLETXA SERÀ PER A SIR OLIVER,

PERQUÈ SIR OLIVER VA MATAR EL PARE DE RICHARD.

TENIM UNA FLETXA NEGRA

PER A CADA HOME DOLENT!!!

Els homes de la Fletxa Negra

## 12

Després de llegir, Richard va dir a sir Oliver:

RICHARD: – En aquest paper diu  
que tu vas matar el meu pare.  
És veritat?

Sir Oliver va contestar:

SIR OLIVER: – No. Jo no vaig matar el teu pare.

RICHARD: – Aquí diu:

“SIR OLIVER VA MATAR EL PARE DE RICHARD”

Sir Oliver va tornar a dir:

SIR OLIVER: – No. És mentida!  
El paper diu mentides!

Richard va callar.  
I va pensar una estona.

Després va dir:

RICHARD: – Doncs, com va morir el meu pare?

SIR OLIVER: – Jo no ho sé, Richard!

Richard va continuar:

RICHARD: – Jo sé que el meu pare va morir  
quan jo era un nen petit.  
Però, algú va matar el meu pare?  
Jo vull saber com va morir el meu pare!

SIR OLIVER: – Pregunta-li a sir Daniel.  
Ell sap com va morir el teu pare.

Ara Richard ja tenia divuit anys.  
No era un nen.

Richard volia saber com va morir el seu pare.  
Ara Richard volia preguntar a sir Daniel  
com havia mort el seu pare.

## 13

Però aquella tarda  
sir Daniel no estava al castell de Tunstall.

Sir Daniel estava fora de Tunstall,  
en una casa, una mica lluny.

Per això, sir Oliver va dir a Richard:

SIR OLIVER: – Ara escriuré una carta per a sir Daniel.  
Li explicaré les coses que han passat  
aquesta tarda a Tunstall.

Sir Oliver va escriure la carta.  
La tarda s'acabava. Començava la nit.

Quan sir Oliver va acabar d'escriure la carta,  
va dir a Richard:

SIR OLIVER: – Richard! Agafa el teu cavall  
i vés a veure sir Daniel.  
Dóna-li aquesta carta.

Richard va agafar la carta,  
la va ficar a la seva butxaca,  
i va dir a sir Oliver.

RICHARD: – Ara mateix pujo al cavall,  
vaig a veure sir Daniel,  
i li dono la carta!  
Adéu, sir Oliver!

SIR OLIVER: – Adéu, Richard!  
I vigila pel camí, que ja és de nit!

Richard va pujar al cavall,  
i va marxar pel camí del bosc,  
a portar la carta a sir Daniel.

Ja era de nit,  
però la lluna feia una mica de llum,  
i podia veure el camí.

## 14

Sir Daniel estava fora de Tunstall,  
en una casa, a la muntanya.

Era de nit. Ja eren les dues de la matinada.  
Feia fred.

Sir Daniel estava assegut en una cadira,  
al menjador de la casa, a prop del foc.  
El menjador era molt, molt gran.

Sir Daniel portava un vestit de color vermell.  
No tenia cabells al cap. Era calb.  
Bevia cervesa.

A la porta de la casa,  
hi havia dotze homes,  
que no deixaven entrar ningú.  
Eren dotze guàrdies.  
Ningú no podia entrar a la casa.

A terra, a prop del foc,  
hi havia un noi de dotze o tretze anys.  
Estava tapat amb una manta. No dormia.

Sir Daniel va ordenar a un guàrdia:

SIR DANIEL: – Dignes a aquell home que entri!

El guàrdia de sir Daniel va contestar:

GUÀRDIA: – Ara mateix, sir Daniel!

El guàrdia va sortir fora del menjador,  
va anar a buscar l'home,  
i li va dir:

GUÀRDIA: – Entra al menjador!  
Sir Daniel vol veure't!  
Sir Daniel vol parlar amb tu!

## 15

Un home vell va entrar al menjador.  
Tenia la cara blanca.  
Estava malalt. Tremolava de fred i de por.

L'HOME: – Bona nit, sir Daniel!

Sir Daniel no li va dir “bona nit”.  
Només li va ordenar:

SIR DANIEL: – Vull que em donis 200 lliures.

L'home va dir:

L'HOME: – Per què, senyor? Jo sóc pobre. No tinc diners!

SIR DANIEL: – Ah, no tens diners? No m'ho crec.

Surt fora!

Els meus guàrdies et penjaran d'un arbre.

L'home va agafar por,  
i va dir a sir Daniel:

L'HOME: – No, no, senyor! No em matis.

Demanaré diners als meus amics,

i et donaré 200 lliures.

SIR DANIEL: – Molt bé! Així m'agrada.

Sir Daniel va continuar:

SIR DANIEL: – Però ara estic enfadat.

L'HOME: – Per què, senyor?

SIR DANIEL: – Perquè abans m'has dit que no tenies diners.

Ara em donaràs el doble: 400 lliures.

Corre. Vés a buscar els diners.

Si no em portes les 400 lliures,

ja saps que et passarà

la setmana que ve:

els meus guàrdies et penjaran d'un arbre!

L'home va marxar, amb molta por.



## 16

Quan l'home va sortir del menjador,  
el noi de dotze o tretze anys encara estava a terra.  
Mirava i escoltava. També tenia por.

Però... no era un noi. Era una noia.  
Era una noia que anava vestida de noi.  
Els guàrdies de la porta pensaven que era un noi.

Sir Daniel sí que sabia que era una noia,  
i li va dir:

SIR DANIEL: – Ei, Joanna, vine aquí!

Joanna es va aixecar,  
i va anar al costat de sir Daniel.  
Sir Daniel li va dir a l'orella:

SIR DANIEL: – Joanna, escolta'm bé.  
Vull que et casis amb Richard.  
Tu seràs la seva dona, i ell serà el teu marit.

Ella li va dir, molt enfadada:

JOANNA: – Jo no em vull casar amb Richard.  
SIR DANIEL: – I tant que t'hi casaràs. Jo sóc el teu senyor,  
i tu faràs el que jo vull.  
Et casaràs amb ell,  
perquè jo vull que et casis amb ell.

Joanna seguia molt enfadada:

JOANNA: – Jo no em vull casar amb Richard.  
No sé qui és!  
Jo em casaré amb l'home que jo vulgui,  
em casaré amb l'home que jo estimi.  
Jo no conec Richard,  
i no em casaré amb ell!  
Mai!

Llavors sir Daniel i Joanna van sentir uns cavalls.  
Després algú va trucar a la porta.

## 17

Els guàrdies van obrir la porta de la casa,  
i Richard va entrar al menjador.

Va dir:

RICHARD: – Bona nit, sir Daniel!

SIR DANIEL: – Hola, Richard! Què fas aquí?

RICHARD: – Et porto una carta de sir Oliver.

SIR DANIEL: – Molt bé. Ara la llegeixo.

Menja, Richard, que estàs cansat,  
i tens molta gana, oi?

Sir Daniel va començar a llegir la carta, i  
Richard va posar-se a menjar.

Quan sir Daniel va acabar de llegir-la,  
va dir:

SIR DANIEL: – Has llegit el paper de la Fletxa Negra?

Hi surt el nom del teu pare!

Diu que sir Oliver va matar el teu pare!

RICHARD: – Però sir Oliver diu que ell no el va matar.

Sir Daniel va callar un moment. Estava pensant.  
Després va dir:

SIR DANIEL: – Sir Oliver no t'ha explicat res més?

Un dia jo t'explicaré què va passar, Richard.

Quan siguis més gran,

et diré com va morir el teu pare.

RICHARD: – Va morir al castell?

Algú va matar el meu pare al castell?

Sir Daniel no tenia ganes de parlar amb Richard,  
de la mort del seu pare.

Només va dir:

SIR DANIEL: – El teu pare va morir a prop del castell.

No t'explico res més.

T'ho explicaré quan siguis més gran.

Ara tinc problemes importants!

Calla!

## 18

A Richard no li van agradar gens les paraules de sir Daniel.

Ara Richard estava molt enfadat. Sir Daniel sabia moltes coses, i no volia explicar-les a Richard. Això no li agradava.

Sir Daniel també estava enfadat, perquè Richard li feia aquella pregunta. Sir Daniel no volia parlar d'això, no volia explicar a Richard com havia mort el seu pare. Li va dir:

SIR DANIEL: – Richard, tu ara menja, que tens gana.  
Jo ara escriuré una carta per a sir Oliver.  
Quan jo acabi d'escriure-la,  
la portaràs al castell,  
perquè sir Oliver la llegeixi.  
No em molestis més!

Sir Daniel es va aixecar de la cadira, va anar a una taula que hi havia a l'altre costat del menjador, i va començar a escriure la carta.

Sir Daniel estava molt preocupat. Algú havia matat Appleyard, i els papers de la Fletxa Negra no li havien agradat gens ni mica.

Richard va continuar menjant.

Llavors, algú va tocar el braç de Richard. Era Joanna.

Joanna estava darrere de Richard.

## 19

Joanna va parlar a Richard a l'orella,  
molt fluix.

JOANNA: – Escolta'm i calla. No diguis res.  
No vull que sir Daniel em senti.  
Per favor, ajuda'm.  
Vull sortir d'aquesta casa.  
No vull estar amb sir Daniel.

Richard pensava que Joanna era un noi,  
de dotze o tretze anys,  
perquè portava roba de noi.  
Richard no sabia que Joanna era una noia.

Richard li va contestar, també molt fluix:

RICHARD: – Surt de la casa.  
Vés pel camí de la dreta.  
Segueixes el camí, i arribaràs al riu.  
Allà trobaràs un home amb unes barques.  
Pregunta-li a ell.  
Vigila molt, que encara ets un nen!

Richard va seguir menjant.  
Aleshores, Joanna va anar a la porta  
i va sortir del menjador.  
No va fer soroll,  
i sir Daniel no va veure com marxava,  
perquè estava escrivint la carta.

Al cap de mitja hora,  
sir Daniel va acabar d'escriure la carta.  
La va donar a Richard,  
i li va ordenar que la portés a sir Oliver, al castell.

Richard va sortir de la casa. Encara era de nit.  
Va pujar al seu cavall,  
i se'n va anar cap al castell,  
amb la carta a la butxaca.

## 20

Quan Richard va sortir de la casa,  
sir Daniel va cridar als seus guàrdies,  
i els va dir:

SIR DANIEL: – Ràpid! Prepareu-vos! Agafeu les armes!  
Marxem a la guerra!

Mitja hora més tard,  
tots els guàrdies estaven preparats per marxar.  
Llavors, sir Daniel va pensar en Joanna,  
i la va buscar. Va cridar:

SIR DANIEL: – Joanna! On ets?  
On s'ha ficat aquesta noia?

Un guàrdia va dir:

GUÀRDIA: – Una noia, sir Daniel?  
Aquí no hi havia cap noia!

SIR DANIEL: – Burro! Que no has vist una noia,  
amb un vestit de noi?  
Es diu Joanna.

Un altre guàrdia va dir:

GUÀRDIA: – Ah! Era una noia? Jo pensava que era un nen.  
Doncs jo sí que he vist la noia.  
Ha agafat un cavall,  
i ha marxat per aquest camí.

SIR DANIEL: – Quina ràbia! La Joanna s'ha escapat!  
Ella és molt llesta.  
Segur que està amagada pel bosc.  
Ara ja no la trobarem!

Sir Daniel va dir a tots els guàrdies:

SIR DANIEL: – Marxem a la guerra.

I sir Daniel va marxar amb els dotze guàrdies,  
tots a sobre dels seus cavalls.

## 21

Eren les sis del matí.  
El sol ja havia sortit.  
Richard anava pel bosc.  
Caminava cap al castell de Tunstall,  
sobre el seu cavall.

Richard portava a la butxaca  
la carta de sir Daniel per a sir Oliver.

Llavors va sentir una veu:

JOANNA: – Hola, Richard!

RICHARD: – Hola, noi. Què fas aquí?

On és el teu cavall?

JOANNA: – He caigut del cavall, i ha marxat.

M'ha deixat sol.

RICHARD: – I on tens les teves armes?

JOANNA: – No tinc armes. Jo no sé fer servir armes.

RICHARD: – Clar! Encara ets un nen! Com et dius?

Richard pensava que Joanna era un noi,  
perquè ella anava vestida de noi.

JOANNA: – Em dic John.

RICHARD: – T'has fet mal, John,  
quan has caigut del cavall?

JOANNA: – Em fa mal una mica al peu.  
Vull marxar de pressa d'aquí.  
Sir Daniel em vol agafar!

Richard va baixar del cavall, i li va dir:

RICHARD: – John, puja al meu cavall,  
perquè tens mal al peu.  
Jo camino al teu costat.  
On vols anar, ara?

JOANNA: – Buscaré una casa per amagar-me,  
perquè sir Daniel no em trobi.  
Sir Daniel no m'agrada. Em fa por.  
Ell és molt dolent, Richard!

## 22

Richard li va contestar:

RICHARD: – Què dius, John? No és veritat!

Sir Daniel no és dolent:  
ell és una bona persona.

JOANNA: – No. Tu no el coneixes bé.

Ell és dolent.

RICHARD: – Calla! Sir Daniel es el senyor del castell.

No vull que diguis que sir Daniel és dolent.

Ara Richard estava enfadat amb Joanna.

Ell pensava que sir Daniel era una bona persona.

Aleshores, Joanna li va dir:

JOANNA: – Ah, Richard! Escolta!

Sir Daniel m'ha dit el nom de la noia  
amb qui tu et casaràs.

RICHARD: – Ah, sí? Amb qui em casaré, jo?

JOANNA: – Doncs, ella es diu Joanna.

RICHARD: – No sé qui és aquesta Joanna.

I tu, John, la coneixes?

JOANNA: – Sí. Jo sé qui és la Joanna.

Però ella no es vol casar amb tu.

RICHARD: – Ah, no? Per què?

Com és la Joanna? És bonica o lletja?  
És una bona noia? És simpàtica?

JOANNA: – Això no importa, Richard!

És igual que la Joanna sigui bonica o lletja.  
Tu et casaràs amb la Joanna,  
perquè sir Daniel vol que et casis amb ella.

Llavors, van sentir una trompeta.

Joanna va dir:

JOANNA: – Tinc por, Richard!

Són els guàrdies de sir Daniel,  
que toquen la trompeta.

Segur que em busquen.

Estan molt a prop!

Ajuda'm, Richard! No em deixis sol!

## 23

Richard i Joanna van seguir caminant.  
Ella anava sobre el cavall, i ell anava al costat.  
Van passar dues hores caminant,  
i van arribar al riu.

Al costat del riu hi havia barques i una casa petita.  
A la porta de la casa, hi havia un home.  
Quan l'home va veure Richard, li va dir:

- HOME: – Bon dia Richard! Què fas aquí.  
RICHARD: – Bon dia! Vaig al castell.  
Deixa'ns una barca per passar el riu.  
Volem anar a l'altre costat.  
HOME: – Ui! Vigileu!  
Els homes de la Fletxa Negra són per aquí.  
RICHARD: – I què passa?  
HOME: – Poden disparar una fletxa i matar-vos.  
No passeu amb barca,  
és millor que passeu pel pont.  
RICHARD: – No. El pont està molt lluny.  
I tinc molta pressa.  
Pujarem a la barca.  
HOME: – Com tu vulguis! Però vigileu molt.

Richard i Joanna van pujar a la barca.  
El cavall també hi va pujar.

- HOME: – Adéu! Vigileu!

Van anar amb la barca cap a l'altre costat del riu.  
Però, quan estaven al mig del riu,  
la barca va xocar amb una pedra molt gran.

El cop va ser molt fort,  
i el cavall va caure a l'aigua.

Richard i Joanna també van caure a l'aigua.



## 24

Tots dos estaven dins de l'aigua,  
i no tocaven a terra amb els peus.  
Joanna va nedar fins a l'altre costat del riu.  
Però Richard no sabia nedar.  
Va cridar:

RICHARD: – John! Ajuda'm! No sé nedar! M'ofego!

Joanna va agafar-se fort a un arbre,  
i va estirar la seva mà:

JOANNA: – Richard, agafa't fort a la meva mà!

Richard va agafar-se a la mà de Joanna.

RICHARD: – Gràcies, John! M'has salvat la vida!

Però el cavall no va poder sortir de l'aigua.  
Es va ofegar i es va morir.

RICHARD: – Moltes gràcies, John! M'has salvat la vida!  
Jo no sé nedar.

JOANNA: – Tu abans m'has ajudat, amb sir Daniel.  
Jo ara també t'he ajudat.  
Som amics!

RICHARD: – Anem a buscar el camí. Ara no tenim el cavall.  
S'ha mort.

JOANNA: – A mi em fa molt mal el peu, Richard!

RICHARD: – Vinga John! Puja sobre meu,  
jo et portaré a sobre.

JOANNA: – Gràcies, Richard!

Joanna va pujar sobre l'espatlla de Richard.

RICHARD: – John, peses molts pocs quilos.  
Quants anys tens? Dotze anys?

JOANNA: – No, Richard. Tinc setze anys.

RICHARD: – Peses molt poc. Sembles més petit.  
Sembla que tinguis dotze o tretze anys, no setze.

## 25

Van estar caminant mitja hora.

Richard portava Joanna sobre les espatlles.

- JOANNA: – No estàs cansat, Richard?  
Fa mitja hora que em portes a sobre.  
Deixa'm baixar i caminaré. Ja em trobo millor.
- RICHARD: – D'acord, John. Baixa i dóna'm la mà.
- JOANNA: – Gràcies, Richard. M'estàs ajudant molt.  
Ets un bon noi!

Joanna va donar la mà a Richard.

- RICHARD: – Tens una mà molt petita, John!
- JOANNA: – Jo sóc així!  
Hi ha homes que són alts, grossos i forts,  
i hi ha homes que són baixos, petits i fluixos.  
Jo sóc així.
- RICHARD: – John! Vols que et digui què penso?
- JOANNA: – És clar que sí. Tu i jo som amics.  
I els amics s'expliquen les coses.
- RICHARD: – Doncs escolta:  
penso que sembles més una noia que un noi.  
Si fossis una noia, series molt bonica, John.  
Series una noia preciosa.
- JOANNA: – Però ja saps que no sóc una noia!
- RICHARD: – Sí, ja ho sé. No t'enfadis!  
Tu ets un noi molt bo,  
que m'has salvat la vida!  
Gràcies, John!

Havien caminat molt, i van arribar a una font.

Joanna va dir:

- JOANNA: – Parem. Tinc molta set. I també tinc gana.  
Tens alguna cosa per menjar?
- RICHARD: – Sí, jo també tinc set. Mengem una mica.  
Porto pa i formatge.

Joanna i Richard van beure aigua de la font.

I van posar-se a menjar.

## 26

Quan van acabar de menjar, Richard va dir:

RICHARD: – Marxem!

JOANNA: – On anem? No vull que anem al castell.  
Vull amagar-me. No vull que sir Daniel em trobi!

RICHARD: – Tranquil. John. No et trobarà.  
Jo t'ajudaré a amagar-te.

Van començar a caminar.

Richard anava a davant.

De cop, Richard va dir a Joanna:

RICHARD: – Xxxxt! Posa't a terra!  
Calla! No facis soroll!

Richard i Joanna van veure un home a prop.

Però l'home no va veure Richard i Joanna.

Els dos nois, en silenci, van arrossegar-se per terra,  
i van buscar un arbre molt alt.

Van pujar per l'arbre, fins arribar a dalt de tot.

Van seure en una branca, i van mirar.

Quina sorpresa!

Molt a prop van veure unes cases que no tenien teulada.

Les portes i finestres estaven cremades: eren negres.

Richard va dir a Joanna, a l'orella:

RICHARD: – Mira: aquestes són les cases que Bennet va cremar!

Llavors van sentir unes veus que cridaven:

UN HOME: – Estem molt contents! Ja hem matat Appleyard.  
Ja tenim les fletxes negres preparades.

UN ALTRE: – Sí. Una fletxa és per a Bennet,  
que va cremar aquestes cases.  
Les altres fletxes són per a sir Oliver  
i per a sir Daniel!

UN ALTRE: – Tenim una fletxa per cada home dolent!  
Els matarem a tots!

## 27

Richard, que estava al costat de Joanna,  
a dalt de l'arbre, li va dir a l'orella:

RICHARD: – Aquests són els homes de la Fletxa Negra.  
Són molts. N'hi ha més de trenta!

Joanna estava espantada:

JOANNA: – Tinc por, Richard. Tinc molta por!  
Hi ha moltes persones dolentes,  
que em volen fer mal.  
A mi no m'agrada la guerra,  
a mi no m'agrada que els homes matin.  
I tampoc no m'agrada sir Daniel,  
perquè em vol agafar.  
Tinc molta por, Richard!

RICHARD: – Estigues tranquil John.  
Els homes de la Fletxa Negra no ens faran mal.  
Ni a tu, ni a mi.  
Els volen matar Bennet, sir Oliver i sir Daniel.  
A nosaltres no ens faran res.  
Però és millor que no ens vegin.  
Ara calla.  
Escoltem què diuen.

Els homes de la Fletxa Negra seguien parlant:

UN HOME: – Marxem d'aquí.

UN ALTRE: – Sí, marxem.

Anem a buscar Bennet, sir Oliver i sir Daniel.  
Els matarem amb fletxes negres.

UN ALTRE: – Sí, són molt dolents!

UNS ALTRES: – Nosaltres anem a prop del castell.

UNS ALTRES: – Nosaltres anem a prop del riu.

UN ALTRE: – Vigileu amb els guàrdies de sir Daniel!

Els homes de la Fletxa Negra van marxar.

Richard i Joanna encara estaven a dalt de l'arbre.

## 28

Richard i Joanna estaven a dalt de l'arbre.  
Eren les dotze del migdia  
i feia una mica de calor.

Richard va dir a Joanna:

RICHARD: – Ara ja podem baixar de l'arbre.  
Els homes han marxat. Són lluny.

Quan ja havien baixat, Joanna va dir:

JOANNA: – I ara, on anem, Richard?  
RICHARD: – Jo vull veure sir Daniel.  
Li vull explicar que he vist  
els homes de la Fletxa Negra.  
JOANNA: – I jo? Què faig? On vaig?  
RICHARD: – Doncs, tu véns amb mi.  
JOANNA: – Però, si vinc amb tu, sir Daniel m'agafarà.  
No puc venir amb tu, Richard.  
RICHARD: – Doncs, si no vols venir, queda't aquí.  
JOANNA: – Em deixaràs sol?  
RICHARD: – Si tu no véns, és perquè no vols.  
Jo vaig a buscar sir Daniel.

Joanna es va enfadar molt.

JOANNA: – Doncs, agafo la teva ballesta,  
i me la quedo. Adéu!

Joanna va agafar la ballesta de Richard.  
Richard es va enfadar, i va dir-li:

RICHARD: – Torna'm la ballesta ara mateix!  
JOANNA: – No vull! Me la quedo!

Joanna va marxar corrent, amb la ballesta de Richard.

Richard va córrer darrere de Joanna.  
De seguida Richard va atrapar la noia,  
i ella va caure a terra.

## 29

Joanna estava a terra.  
Richard li va agafar la ballesta.  
Estava molt enfadat amb Joanna.

- RICHARD: – No tornis a agafar-me la ballesta.  
I no et vull veure més, John.  
Jo ara vaig al castell.
- JOANNA: – No, Richard. Vull anar amb tu. Sisplau.  
No vull quedar-me sol. Tinc por.
- RICHARD: – John, si véns amb mi, has de callar.  
D'acord?
- JOANNA: – D'acord, Richard.  
Però m'has tirat a terra i m'has fet mal!
- RICHARD: – Perquè tu m'has agafat la ballesta.  
I ara calla! No et vull sentir més!

Joanna va començar a plorar. Estava trista i enfadada.  
Però va callar. No va dir res més.

Richard va seguir caminant pel bosc,  
Joanna també.  
Anaven de pressa.

Van caminar més de dues hores,  
i van arribar a dalt d'una muntanya.  
No hi havia arbres, només hi havia camps i una gran roca.  
Richard i Joanna van pujar sobre la roca.

Els nois van mirar lluny.  
A la dreta, van veure set guàrdies de sir Daniel,  
que anaven a sobre els cavalls.  
Seguien un camí.

A l'esquerra, també lluny,  
els nois van veure deu homes de la Fletxa Negra,  
que esperaven els guàrdies de sir Daniel.

Els set guàrdies de sir Daniel  
anaven tranquils sobre els seus cavalls.  
No van veure els homes de la Fletxa Negra.

## 30

Els homes de la Fletxa Negra  
van disparar fletxes,  
i van matar sis guàrdies de sir Daniel.

L'altre guàrdia va marxar corrent,  
i els homes de la Fletxa Negra li van disparar fletxes.  
Les fletxes van tocar el seu cavall,  
i el cavall va caure a terra,  
però el guàrdia va seguir corrent, a peu.

Els homes de la Fletxa Negra van anar darrere  
del guàrdia que s'havia escapat.

Llavors, Joanna va dir a Richard:

JOANNA: – Mira, Richard! El guàrdia ve cap aquí,  
i els homes de la Fletxa Negra també vénen!  
Marxem!

RICHARD: – No, John! No marxem!  
Jo vull ajudar el guàrdia de sir Daniel.

Richard i Joanna van baixar de la gran roca.  
El guàrdia ja estava molt a prop.  
i els homes de la Fletxa Negra també.

Els homes van disparar tres fletxes contra el guàrdia,  
i una fletxa es va clavar a la seva esquena.  
El guàrdia va caure terra.

Llavors, un home de la Fletxa Negra va veure Richard,  
i va dir als altres homes:

UN HOME: – Aquest és Richard! No el mateu!  
Richard és una bona persona.  
No li feu mal!

Richard va dir a Joanna:

RICHARD: – Corre, John! Marxem de pressa!  
JOANNA: – Anem al bosc. Ens amagarem al bosc!

## 31

Richard i Joanna van entrar al bosc.  
Els homes de la Fletxa Negra també.

Els nois corrien molt de pressa.  
Primer cap a la dreta, després cap a l'esquerra.  
Van estar més de tres hores,  
primer corrent, després caminant.  
Estaven molt cansats.

De cop i volta, Joanna va veure un home.  
que tenia un arc preparat amb una fletxa,  
per disparar contra Richard i Joanna.

Ella va cridar:

JOANNA: – Aaaaaah!

Richard va agafar el seu punyal, que portava al cinturó,  
va córrer cap a l'home,  
i li va clavar el punyal al pit.  
L'home va caure a terra.  
Estava mort!

Joanna va cridar:

JOANNA: – L'has matat! Richard!  
Per què l'has matat?  
Ets dolent, Richard!

Richard va dir a Joanna:

RICHARD: – L'he matat, perquè ell em volia matar a mi!  
Aquest home tenia l'arc amb una fletxa,  
a punt de disparar-me.

JOANNA: – Però ell no et volia tirar la fletxa.

RICHARD: – Ah, no? Tu no saps si em volia disparar.  
Calla! No vull sentir-te més.

JOANNA: – Richard! Ets dolent!  
Ara ja no vull anar més amb tu.  
Me'n vaig sol!



## 32

Joanna va marxar. Molt enfadada.  
Però només va caminar deu passos, i va parar-se.  
Va mirar Richard, i li va dir:

JOANNA: – Me'n vaig, però abans de marxar,  
vull donar-te la mà,  
perquè m'has ajudat molt.  
Adéu! Ets un bon amic! Gràcies!

Joanna va donar la mà a Richard.

RICHARD: – Adéu! Bon viatge!

Joanna va marxar altra vegada.

Però, al cap de dos minuts,  
Richard va córrer a buscar Joanna:

RICHARD: – Ei, John! Agafa la meva ballesta!  
Has de portar una arma.  
Ja ve la nit. Algú et pot fer mal!

JOANNA: – Una ballesta per a mi?  
Jo no vull una arma.  
No sé disparar, i no tinc força.

RICHARD: – Doncs, vinc amb tu.  
La lluna no ha sortit encara.

Van caminar junts durant mitja hora.  
La lluna va sortir.

RICHARD: – Estàs cansat, John?

JOANNA: – Sí..., molt.

RICHARD: – Escolta! Sento soroll d'aigua.  
Hi ha una font a prop. Tinc molta set.  
Anem-hi!

Els dos nois van beure aigua a la font.  
I allà mateix es van quedar adormits.  
Van dormir junts i abraçats,  
perquè tenien fred.

## 33

Richard i Joanna van dormir tota la nit  
al costat de la font.  
Quan es van despertar, sortia el sol.

Van sentir el soroll d'una campana.  
Van pensar que estaven a prop d'un poble.  
Però, cada vegada sentien la campana més a prop.  
Els estaven ben quietes, al costat de la font.

JOANNA: – Alguna persona porta una campana i la toca.  
RICHARD: – Però, per què?  
JOANNA: – Calla! Ha parat. Ara ja no toca! Per què?

Ara no sentien res.  
Però, de seguida, van tornar a sentir la campana:

JOANNA: – Ui! Ara està molt a prop!! Xxxxt! Amaguem-nos!

Richard i Joanna van veure un home,  
que portava una caputxa al cap.  
No veien la seva cara.  
També portava un bastó a la mà dreta  
i una campana a la mà esquerra.  
Richard va dir a l'orella de Joanna:

RICHARD: – Tranquil. Aquest home no ens veu.  
Els seus ulls no veuen res. És cec.  
Porta el bastó perquè és cec.  
JOANNA: – Sí. És cec i té molt mal a la pell.  
Té la lepra.  
Toca la campana perquè té la lepra.  
RICHARD: – Sí. Està molt malalt. Pobre home! Té la lepra.  
JOANNA: – I les persones que tenen la lepra es moren.  
RICHARD: – I la lepra passa d'una persona a una altra.  
JOANNA: – Tots els que tenen la lepra,  
porten una campana.  
Així, les persones no es posen a prop.

L'home de la caputxa va seguir caminant a poc a poc.  
Va marxar, i els dos nois ja no el van veure.

## 34

Richard i Joanna van posar-se a caminar.  
Després de dues hores d'anar per camps i boscos,  
van pujar una petita muntanya.

Des d'allà, van mirar lluny,  
i van tornar a veure l'home de la caputxa, la campana i el bastó.

JOANNA: – Fixa't, Richard! Ara aquell home camina de pressa!  
Ara no fa servir el bastó!  
I no toca la campana!  
Aquest home no és cec!

RICHARD: – És veritat, John. Aquest home hi veu.  
Aquest home abans ens ha vist,  
i no ens ha dit res!

JOANNA: – Què vol? Ara ve cap aquí...  
Què vol fer?

RICHARD: – Amaguem-nos i esperem que passi.

Els nois es van amagar darrere unes plantes.  
No feien soroll.  
No sentien res.

L'home de la caputxa va passar a prop,  
i va veure Joanna i Richard.  
Els va mirar. I va córrer per agafar-los.

Richard i Joanna també van córrer.  
Richard va anar cap a un costat i  
Joanna cap a un altre costat.

L'home va córrer darrere Joanna,  
i de seguida la va agafar.

Joanna va fer un crit:

JOANNA: – Aaaaah!!!

I es va desmaiar.

## 35

Quan Richard va sentir el crit de Joanna,  
i va veure que s'havia desmaiada,  
va agafar la ballesta,  
i va apuntar l'home de la caputxa,  
per disparar-li una fletxa.

De seguida, l'home es va treure la caputxa,  
va aixecar els braços, i va dir:

L'HOME: – No disparis, Richard! No disparis a un amic!

Richard llavors va veure la cara de l'home de la caputxa.

RICHARD: – Oh! Sir Daniel!

SIR DANIEL: – Sí, Richard, sóc jo, el teu senyor!  
Que em vols matar?

RICHARD: – No, senyor.

Però, per què vas vestit així!

SIR DANIEL: – Aquesta caputxa, la campana i el bastó em van molt bé.  
Les persones pensen que tinc la lepra,  
i es queden lluny, i així no em veuen la cara.  
Amb aquest vestit puc caminar tranquil.  
Els homes de la Fletxa Negra  
han matat els meus guàrdies.  
I no vull que em matin a mi.

Joanna va despertar-se.

RICHARD: – John, com estàs? Mira, és sir Daniel!

Joanna no va dir res.

A Joanna no li agradava gens sir Daniel.

Sir Daniel va obrir la seva bossa, i va dir:

SIR DANIEL: – Ara mengeu aquest pa i formatge que us dono.  
Quan acabeu, veniu tots dos al castell.  
Escolta'm bé, Richard: heu de venir tots dos!  
Vull que John també vingui al castell!  
Vigila que no marxi!

## 36

Sir Daniel no va dir res més.

Va posar-se la caputxa,  
va agafar el bastó i la campana.  
I va marxar, tocant la campana, pel bosc.

Richard i Joanna es van quedar sols.  
I van posar-se a menjar.

Quan van acabar de menjar,  
van marxar per un camí que feia pujada.  
Al cap de dues hores,  
ja van veure el castell de Tunstall.

Joanna va dir:

JOANNA: – Ara has de dir adéu al teu amic John.  
Ja no veuràs mai més al teu amic John!

RICHARD: – Què dius, John?  
Tots dos anem al castell,  
és clar que et veuré.  
Tu també estaràs al castell.  
El castell és la meva casa,  
i tu també podràs viure-hi. Som amics!

JOANNA: – No, Richard, no tornaràs a veure mai més  
el pobre John.

Joanna va abraçar Richard, i li va dir:

JOANNA: – Sir Daniel és un home dolent.  
Ara ja sap que els homes de la Fletxa Negra  
el volen matar.  
Té por de la Fletxa Negra.  
Sí, Richard. Sir Daniel és dolent i té por.  
Vigila molt!

Richard i Joanna van seguir caminant cap al castell.

## 37

A la tarda, els dos nois van arribar al castell de Tunstall.  
A la porta hi havia sir Daniel i sir Oliver.  
Sir Daniel va dir a Richard:

SIR DANIEL: – Richard, vine! Ara parlarem amb tu.

Sir Daniel, sir Oliver i Richard van entrar dins del castell.  
Van passar pel mig del pati,  
van pujar les escales,  
i van entrar en una sala molt gran,  
que tenia una taula al mig.

SIR DANIEL: – Richard,  
tu penses que sir Oliver va matar el teu pare?

RICHARD: – No ho sé. El meu pare va morir quan jo era petit.  
Jo vull saber la veritat.  
Com va morir el meu pare?

Sir Daniel i sir Oliver es van mirar i van callar.

RICHARD: – El paper deia:  
"LA QUARTA FLETXA SERÀ PER A SIR OLIVER,  
PERQUÈ SIR OLIVER VA MATAR EL PARE DE RICHARD".  
Vosaltres dieu que això no és veritat.  
Però jo vull saber com va morir el meu pare!

Sir Daniel i sir Oliver no van contestar.  
Llavors, van sentir el soroll d'uns vidres que es trencaven.  
Va entrar una fletxa per una finestra de la sala.  
La fletxa es va clavar al mig de la taula.

Sir Oliver va dir:

SIR DANIEL: – És una fletxa negra! Vigileu! Amaguem-nos!  
Richard, corre!  
Vés a mirar qui ha disparat la fletxa.

Richard va sortir de la sala.

Sir Daniel va mirar sir Oliver:  
tots dos tenien por.

## 38

Sir Daniel i sir Oliver van quedar-se sols a la sala.  
La fletxa negra estava clavada enmig de la taula.  
Sir Daniel va dir a sir Oliver:

SIR DANIEL: – Ara Richard no m'agrada gens.  
No m'agrada que preguntis això.  
Si torna a preguntar,  
morirà igual com va morir el seu pare.

SIR OLIVER: – No, sir Daniel!  
Richard és un bon noi.  
Richard no ha de morir!

Sir Daniel no va contestar.  
Sir Daniel i sir Oliver van sortir de la sala.

Va arribar la nit.  
Un guàrdia va anar a buscar Richard,  
i li va dir:

GUÀRDIA: – Sir Daniel diu que avui dormiràs  
a l'habitació de l'últim pis.  
RICHARD: – Per què? Jo sempre dormo a l'habitació  
del costat del menjador.  
GUÀRDIA: – Sir Daniel diu que avui dormiràs a dalt.  
Porto les teves coses, i t'acompanyo.

Richard va pujar les escales fins al pis de dalt de tot,  
i va entrar a l'habitació.  
A Richard no li agradava canviar d'habitació.  
Va seure al llit, i va pensar:

RICHARD: – No m'agrada sir Daniel.  
No em vol dir com va morir el meu pare!

En aquell moment, va sentir que algú trucava a la porta.  
Picava molt fluix:

JOANNA: – Ei, Richard, sóc jo! Obre la porta!

Era Joanna.

## 39

Richard de seguida va obrir la porta.  
Joanna portava una espelma en una mà  
i un punyal a l'altra.

JOANNA: – Tanca la porta de pressa. No facis soroll!

RICHARD: – Hola, John! Estic molt content de veure't,  
on estaves?

JOANNA: – És igual on estava!  
El que importa és que ens hem trobat!  
Escolta'm bé, Richard:  
Volen matar-te!

RICHARD: – Què?

JOANNA: – Sí, sí, Richard, et volen matar.  
He sentit uns guàrdies que parlaven.  
I deien que aquesta nit et matarien!

RICHARD: – N'estàs segur, John?

JOANNA: – Sí. I tant.  
Ja t'ho vaig dir:  
Sir Daniel és molt dolent,  
i ha ordenat als guàrdies que et matin!  
Porto un punyal per ajudar-te.

RICHARD: – Però els guàrdies no poden entrar.  
La porta és molt forta,  
i està ben tancada per dins amb la clau.

JOANNA: – Estic segur que aquesta habitació  
té una porta amagada.  
Els guàrdies entraran per la porta amagada  
i et mataran, Richard!

Joanna i Richard van mirar per les parets,  
i no veien cap altra porta.  
Llavors van sentir soroll a terra. Eren passos.  
Eren persones que caminaven.

RICHARD: – Apaguem les espelmes! I callem!

Els nois van apagar els llums,  
i es van quedar quietos i sense fer soroll,  
al costat de la finestra.  
No veien res. Tot era fosc i negre.



## 40

Llavors, Joanna i Richard van veure una llum a sota el llit.  
Hi havia una trapa, a terra.

La trapa va aixecar-se,  
i els dos nois van veure una mà.  
Richard va preparar el punyal.

Però, en aquell moment,  
van sentir molta gent al pati del castell.  
Sir Daniel va cridar, molt enfadat:

SIR DANIEL: – Joanna! On ets Joanna?  
Heu vist la Joanna, on és?

La trapa es va tancar de cop.  
Richard va dir a Joanna a l'orella:

RICHARD: – Tu saps qui és aquesta Joanna!  
Tu has vist aquesta Joanna?

Joanna va callar. Richard va dir:

RICHARD: – Que bé! Ara podem estar tranquils.  
Sir Daniel busca una noia que es diu Joanna.  
Ara la busquen a ella i a mi no.

Però Joanna no estava tranquil·la.

JOANNA: – No, Richard. Jo no estic gens tranquil.  
Sir Daniel ara em busca a mi.  
Ara em matarà a mi!

RICHARD: – A tu? Per què a tu?

Joanna callava.  
Llavors Richard ho va entendre tot:

RICHARD: – Oh! Ara ho entenc!  
Tu no ets un noi!  
Tu ets la Joanna!!!

## 41

- JOANNA: – Sí, Richard, jo sóc la Joanna.  
Sir Daniel em va posar vestits de noi.
- RICHARD: – I per què no em vas dir que ets una noia?
- JOANNA: – Perquè volia jugar amb tu!

Joanna va preguntar-li:

- JOANNA: – Richard, estàs enfadat amb mi?  
Em perdones?  
M'agrades molt, Richard!  
Em vull casar amb tu.
- RICHARD: – Sí, sí. Et perdono. No estic enfadat.  
Tu també m'agrades.  
Ets molt bonica. I ets molt valenta.  
Jo també t'estimo, Joanna.

Joanna va fer un petó a Richard.

Llavors, van trucar a la porta. Era sir Daniel.

- SIR DANIEL: – Obre la porta, Richard!  
Ja sé que Joanna està amb tu.  
Obre la porta ara mateix!

Richard va dir a Joanna:

- RICHARD: – Marxem de pressa. Baixem per la trapa!  
Ajuda'm, Joanna.  
Agafem el llit i posem-lo a la porta!

Els dos nois van portar el llit al costat de la porta.  
Els guàrdies i sir Daniel picaven molt fort a la porta.  
Volien trencar-la.

- RICHARD: – Vine, Joanna, corre! Baixem per la trapa!

Richard va aixecar la trapa.

Van veure una escala que baixava.  
Els dos nois van baixar per l'escala.

## 42

A baix de tot de l'escala hi havia un passadís.  
Van seguir el passadís.  
Al final del passadís hi havia una paret.

Ara podien seguir per la dreta o per l'esquerra.

Van anar pel passadís de la dreta,  
i van trobar una finestra al final.  
Van mirar per la finestra,  
i van veure una habitació.

Una persona estava a dins de l'habitació.  
Richard va dir a l'orella de Joanna:

RICHARD: – Mira, aquesta persona és sir Oliver!  
JOANNA: – No ens ha vist. Tornem enrere.  
Anem per l'altre passadís.

Van tornar enrere,  
i van seguir per l'altre passadís.

Al final, hi havia unes altres escales  
que baixaven avall.  
Van baixar, i baixar, i baixar...  
fins que les escales es van acabar.

RICHARD: – Aquí no hi ha cap porta!  
I hi ha aigua a terra.  
JOANNA: – Segur que estem a baix de tot del castell.  
Mira, també hi ha rates!  
RICHARD: – Jo no veig cap porta, Joanna, i tu?  
JOANNA: – Mira! Richard, a la paret.  
Aquí hi ha una porta.  
És una porta de ferro.  
Si empenyem amb força tots dos,  
potser s'obrirà.  
RICHARD: – És veritat! Provem-ho!

Richard i Joanna van empenyer la porta de ferro,  
amb molta força.

## 43

Però la porta pesava molt,  
i no la van poder obrir.

En aquell moment, van sentir uns passos.  
Richard va dir:

RICHARD: – Xxxxt! Algú està baixant per l'escala.

JOANNA: – Agafa la ballesta, Richard!  
Jo preparo el punyal.

Sentien els passos cada vegada més a prop.  
Van veure uns peus que baixaven l'escala.  
Richard va cridar:

RICHARD: – Quiet!! No et moguis!!  
Si et mous, et dispararé una fletxa.  
Qui ets?

UNA VEU: – No disparis, Richard, sóc el teu amic!

RICHARD: – Jo ara no tinc amics al castell.  
Sir Daniel i sir Oliver no són amics meus.  
Qui ets tu?

BENNET: – No em coneixes? Sóc Bennet.

RICHARD: – Ah, ets tu, Bennet?  
Tu ets amic meu?  
Ens ajudaràs a sortir del castell?

BENNET: – No puc ajudar-vos.  
Si us ajudo, sir Daniel em matarà a mi.

RICHARD: – Doncs, Bennet, si no ens ajudes, jo et mataré!

Bennet va pensar un moment, i va dir:

BENNET: – Obriu la porta de ferro,  
i sortireu al pati del castell.

JOANNA: – No podem obrir-la, pesa molt.

BENNET: – Mireu bé a sobre de la porta!

Joanna va mirar a sobre de la porta.

JOANNA: – Hi ha una cadena!

BENNET: – Estireu la cadena, i la porta s'obrirà.

## 44

Joanna va estirar la cadena,  
i la porta de ferro es va obrir.  
Richard encara vigilava Bennet amb la ballesta.

JOANNA: – Richard, la porta està oberta!  
Podem sortir!

RICHARD: – Doncs, marxem! De pressa!

Els nois van sortir al pati del castell.  
Encara estaven dins del castell,  
però els guàrdies no van veure els nois.

RICHARD: – Vine, Joanna. Anem a una finestra!

Van pujar les escales.  
Richard va buscar una corda molt llarga i gruixuda,  
i la va lligar a una finestra.

RICHARD: – Joanna. Ara sortirem per aquesta finestra.  
Mira: tiro la corda a fora,  
i baixarem per la paret de fora del castell.

JOANNA: – És molt alt. Jo no puc baixar per la corda!  
No tinc força!

RICHARD: – Sí, Joanna. Jo t'ajudo! Baixa per la corda!

JOANNA: – No, Richard. Tinc por de caure.  
Surt tu per la finestra,  
i baixa primer, sisplau!  
Després baixaré jo.

RICHARD: – Aguanta'm la ballesta, Joanna.

Richard va treure una cama a fora de la finestra.  
Però, en aquell moment, un guàrdia va veure els dos nois.  
El guàrdia va cridar als altres guàrdies:

GUÀRDIA: – Veniu! Estan aquí! Richard i Joanna són aquí!

Richard va baixar molt de pressa per la corda,  
però Joanna es va quedar al costat de la finestra,  
a dins del castell.  
Els guàrdies van disparar fletxes contra Richard.

## 45

Richard va arribar a baix. Ja era fora del castell.  
Va marxar corrent.  
Els guàrdies disparaven fletxes,  
i les fletxes passaven molt a prop de Richard.

Una fletxa va tocar la seva cama,  
però ell va seguir corrent, tota la nit,  
fins que el sol va sortir.

Estava molt cansat. Li feia molt mal la cama.  
Va caure a terra, a prop d'un camí.  
No podia caminar més!

Dos homes de la Fletxa Negra  
anaven pel camí,  
i van veure Richard a terra.

UN HOME: – Qui hi ha aquí?

Richard estava dormint.  
No va sentir ni va veure res.  
Els homes van mirar-li la cara.

UN HOME: – Saps qui és?

L'ALTRE: – Sí! És Richard!

Té mal a la cama!

L'ALTRE: – Està dormint.

Portem-lo a la casa d'Ellis.

Ellis estarà molt content quan el vegi.

Ellis era molt amic del pare de Richard.

Els dos homes van agafar Richard,  
i el van portar a la casa on vivia Ellis.  
Richard encara dormia.

Ellis era el cap dels homes de la Fletxa Negra.  
Ellis deia als homes de la Fletxa Negra  
les coses que havien de fer.  
I els homes feien les coses que Ellis deia.

## 46

Els homes van arribar a la casa d'Ellis,  
i li van dir:

- HOMES – Hola, Ellis! Et portem Richard.  
L'hem trobat al bosc, al costat d'un camí.  
Estava dormint a terra i té mal a la cama.
- ELLIS: – Deixeu-lo aquí al llit.  
Quan es desperti, jo parlaré amb ell.

Richard va estar dormint fins al migdia.  
Quan es va despertar, Ellis li va dir:

- ELLIS – Hola, Richard!  
Jo sóc Ellis, el cap dels homes de la Fletxa Negra.  
Jo era molt amic del teu pare.  
El teu pare era molt bo.  
Sir Daniel és molt dolent: va matar el teu pare.
- RICHARD: – Sí, sir Daniel ara també em vol matar a mi.  
Aquesta nit em volia matar,  
i jo m'he escapat del castell.  
Joanna no ha pogut sortir.
- ELLIS – Richard, jo vull ser amic teu.  
Tu ara saps que sir Daniel és dolent.  
Vols quedar-te amb nosaltres?  
Vols ajudar els homes de la Fletxa Negra?

Richard va estar pensant una estona.  
Al final va dir:

- RICHARD: – Sí, Ellis. Ajudaré els homes de la Fletxa Negra!  
Estic contra sir Daniel,  
i no vull que faci mal a la Joanna.
- ELLIS – Molt bé, Richard!  
Estic molt content amb tu!
- RICHARD: – Doncs anem de seguida al castell!  
Anem a buscar la Joanna al castell!
- ELLIS – No, Richard, no.  
Ara és molt difícil d'entrar al castell.
- RICHARD: – I la Joanna?  
Sir Daniel matarà la Joanna!

## 47

- ELLIS – Tranquil, Richard.  
Sir Daniel no farà res a la Joanna. Segur.  
Ell vol que es casi amb un home de cinquanta anys,  
que és amic seu!
- RICHARD: – Jo vull que la Joanna es casi amb mi!
- ELLIS – D'acord, Richard! Però ara pensa:  
Sir Daniel demà tindrà més guàrdies,  
i et buscarà a tu.  
Hem de marxar lluny d'aquí! I de seguida!

Richard va callar.  
Sabia que Ellis volia ajudar-lo.

Aquella mateixa tarda,  
Richard i tots els homes de la Fletxa Negra van marxar.

Van passar tres dies.  
Sir Daniel ara ja tenia quaranta guàrdies més,  
que van venir d'un altre castell a ajudar-lo.

Sir Daniel i tots els seus guàrdies  
van sortir del castell de Tunstall.  
Tots anaven amb cavall.

Quan sir Daniel i els guàrdies van passar pel poble de Tunstall,  
un nen va donar un paper a sir Daniel.

Sir Daniel el va llegir:

SIR DANIEL:

JO SÉ QUE TU ETS DOLENT,  
PERQUÈ VAS MATAR EL MEU PARE.  
TU TAMBÉ MORIRÀS.

NO FACIS MAL A LA JOANNA.  
ELLA VOL CASAR-SE AMB MI,  
I NOMÉS ES CASARÀ AMB MI.

Richard



## 48

Van passar els dies i les setmanes.  
Va passar la primavera, l'estiu i la tardor.  
Va arribar l'hivern. Era el mes de gener.

Ara sir Daniel vivia al poble de Shoreby,  
en una casa molt gran.  
Shoreby era un poble que estava al costat del mar.  
Shoreby tenia una platja i un port,  
amb moltes barques i vaixells.

Richard i els homes de la Fletxa Negra  
també estaven a Shoreby.  
Vigilaven sir Daniel.

Sir Daniel no sabia que els homes de la Fletxa Negra  
estaven a Shoreby.  
Richard no sabia on estava Joanna.

Una nit, després de sopar,  
Richard va veure sir Daniel que caminava pel carrer,  
al costat de lord Shoreby.  
Lord Shoreby era amic de sir Daniel.  
Tenia cinquanta anys.

Richard va seguir els dos homes.  
Els dos homes van arribar a una casa,  
a prop de la platja.

Richard va anar a la sorra,  
i es va amagar darrere d'una barca.  
Richard va escoltar com parlaven els dos homes.

SIR DANIEL: – A dins d'aquesta casa hi ha la Joanna.  
Ara entrarem a la casa i la coneixeràs.  
Tu et casaràs amb Joanna aquesta setmana.  
Estàs content?

L. SHOREBY: – Tinc moltes ganes de conèixer la Joanna.  
Estic molt content, sir Daniel. Gràcies!

A Richard no li va agradar gens allò que va sentir.

## 49

Richard va pensar:

RICHARD: – Lord Shoreby es casarà amb Joanna?  
No pot ser! Jo no ho vull!  
Joanna es casarà amb mi!!

Sir Daniel i lord Shoreby van entrar a la casa de la platja.

Richard, llavors, va pujar sobre una barca,  
i va mirar la casa de la platja.

Va veure per la finestra una noia jove,  
amb un vestit llarg. Era Joanna!

Richard va marxar de la platja.  
Estava molt preocupat i enfadat.  
Va pensar:

RICHARD: – Ellis ara no és al poble.  
Estic sol, amb els homes de la Fletxa Negra.  
Què faig?  
No vull que lord Shoreby es casi amb Joanna!

Richard va anar a buscar tots els homes de la Fletxa Negra,  
i els va dir:

RICHARD: – Prepareu les armes!  
Aquesta nit entrarem a la casa de la platja.  
Traurem la Joanna de les mans de sir Daniel!

Els homes van agafar les seves armes:  
els arcs, les fletxes i els punyals.  
I tots junts van anar a buscar la Joanna,  
a la casa de la platja.

Mentre caminaven, Richard va veure uns guàrdies,  
que venien darrere.

Richard va ordenar als homes de la Fletxa Negra:

RICHARD: – Dispareu les fletxes contra els guàrdies!

## 50

Els homes de la Fletxa Negra van aixecar els arcs, però el senyor que anava a davant dels guàrdies va dir:

- HOME: – Quiets! No dispareu les fletxes!  
Nosaltres no us volem fer mal!
- RICHARD: – Qui sou vosaltres?
- HOME: – Jo sóc lord Foxham.  
Vinc amb els meus guàrdies.  
Busco la Joanna,  
que és la meva neboda.  
Jo no vull que es casi amb lord Shoreby.

Richard va quedar molt sorprès. Va dir:

- RICHARD: – Què dius ara? La Joanna és la teva neboda?
- L. FOXHAM: – Sí. Els seus pares van morir,  
i ara ella és com la meva filla.  
Tu la coneixes? Saps on és?
- RICHARD: – Sí que la conec. La conec molt.

Lord Foxham va preguntar a Richard:

- L. FOXHAM: – Qui ets tu? I qui són aquests homes?
- RICHARD: – Jo sóc Richard.
- L. FOXHAM: – Oh! Richard! Jo era molt amic del teu pare.  
Sir Daniel el va matar quan tu eres petit!
- RICHARD: – Jo vull casar-me amb Joanna.  
Podrem casar-nos la Joanna i jo?

Lord Foxham va callar un moment. Després va dir:

- L. FOXHAM: – Si la Joanna vol casar-se amb tu,  
jo hi estaré d'acord, també.
- RICHARD: – Gràcies, senyor!
- L. FOXHAM: – I ara, digue'm, qui són aquests homes?
- RICHARD: – Són els homes de la Fletxa Negra.  
Ara anem a buscar la Joanna.
- L. FOXHAM: – Tu saps on és la Joanna, Richard?
- RICHARD: – Sí. Jo sé on és.  
És en aquella casa, a la platja.  
L'he vista per la finestra.

## 51

Lord Foxham li va dir:

L. FOXHAM: – Espera't, Richard! Tranquil. No corris.  
Sir Daniel és molt intel·ligent.  
Ajuntem els meus guàrdies i els teus homes,  
així serem molts i serem més forts.

Richard va pensar:

RICHARD: – Podem atacar pel mar, amb vaixell. Demà a la nit.

Richard va dir als homes de la Fletxa Negra:

RICHARD: – Qui sap conduir un vaixell pel mar?

UN HOME: – Jo no!

UN ALTRE: – Jo no. I no sé nedar!

UN ALTRE: – Jo tampoc sé nedar!

UN ALTRE: – No, jo tampoc!

Tots els homes de la Fletxa Negra deien  
que mai no havien pujat a un vaixell!  
Al final un home de la Fletxa Negra va dir:

L'HOME: – Jo sé conduir un vaixell.

Richard li va dir:

RICHARD: – Demà a les nou de la nit, vés al port.  
Agafa un vaixell, que sigui molt gran!

L'HOME: – Molt bé, Richard.

Richard va dir a lord Foxham:

RICHARD: – Demà, a les nou de la nit,  
els teus guàrdies i els meus homes  
pujarem en un vaixell molt gran.  
I atacarem la casa de la platja.

L. FOXHAM: – D'acord, Richard. Fins demà! Bona nit!

RICHARD: – Bona nit, lord Foxham!

Tots van anar a dormir.

## 52

L'endemà, a les nou de la nit,  
l'home de la Fletxa Negra estava esperant al port,  
amb un vaixell molt gran.

Primer, van pujar al vaixell els guàrdies de lord Foxham.  
Després, els homes de la Fletxa Negra.  
Tots portaven armes: arcs i fletxes,  
espases, punyals i alabardes.  
Estaven preparats per atacar sir Daniel.

Lord Foxham va dir a Richard:

L. FOXHAM: – Aquests homes no saben nedar!

RICHARD: – Però els homes de la Fletxa Negra disparen molt bé,  
i no tenen por de res.

L. FOXHAM: – Els meus guàrdies també disparen molt bé.

El vaixell va sortir del port.  
Va començar a navegar pel mar.  
Feia molt fred.  
Era de nit, i la lluna feia una mica de llum.

Una hora més tard,  
el vaixell va arribar davant de la casa de la platja.  
A fora de la casa,  
només hi havia sis guàrdies de sir Daniel.

Richard va dir als homes:

RICHARD: – Prepareu els arcs. Dispareu les fletxes!

Però, en aquell moment,  
van sortir molts guàrdies de la casa de la platja.  
Ara hi havia més de cinquanta guàrdies de sir Daniel.  
Tots portaven arc i fletxes.

Richard va tornar a cridar:

RICHARD: – Vinga, dispareu les fletxes!

## 53

Però, els guàrdies de sir Daniel també disparaven.  
Moltes fletxes va caure sobre el vaixell,  
on estaven els homes de la Fletxa Negra,  
i els guàrdies de lord Foxham.

Una fletxa es va clavar al pit de lord Foxham.  
Richard llavors va pensar que les coses no anaven bé.  
Va dir a l'home que conduïa el vaixell:

RICHARD: – Marxem d'aquí. Que ens mataran a tots!  
Porta el vaixell lluny,  
que les fletxes no toquin el vaixell.

L'home va portar el vaixell lluny de la platja.  
Ara les fletxes dels guàrdies de sir Daniel  
ja no arribaven al vaixell.

Llavors va començar a ploure.  
El vent era molt fort.  
L'aigua del mar es movia molt.  
Les onades eren molt altes.  
El vaixell també es movia molt.  
L'home que conduïa el vaixell va dir:

L'HOME: – Vigileu! Hi ha una tempesta!!!

Els homes i els guàrdies tenien molta por.  
El vaixell pujava i baixava,  
l'aigua del mar saltava molt amunt,  
i entrava a dins del vaixell.  
Hi havia llamps i trons.

La tempesta va durar una hora.  
Després, el mar es va tornar més tranquil.  
La tempesta es va acabar,  
però ara el vaixell estava molt lluny de la platja.

Richard va preguntar:

RICHARD: – On és lord Foxham?

## 54

Lord Foxham era en una habitació del vaixell.  
Estava al llit. Tenia la cara molt blanca.

- RICHARD: – Com estàs, lord Foxham?  
L. FOXHAM: – Em trobo molt malament.  
Aquesta fletxa em fa molt mal.  
Però estigues tranquil: no em moriré.  
RICHARD: – I la Joanna? Està amb sir Daniel!!  
Què faig, ara?  
L. FOXHAM: – Richard, busca la Joanna!  
No vull que es casi amb lord Shoreby!  
RICHARD: – La Joanna es casarà amb mi!!!

Lord Foxham es va adormir.

Richard va sortir a fora. Eren les vuit del matí.  
Sortia el sol.

L'home que conduïa el vaixell va dir a Richard:

- L'HOME: – Ara estem molt a prop de la platja.  
La casa de sir Daniel està molt lluny.

Llavors van sentir un cop molt fort a sota el vaixell.  
El vaixell havia arribat a la platja.

Tots van baixar del vaixell.  
Els guàrdies van portar lord Foxham a casa seva,  
i els homes de la Fletxa Negra van marxar al bosc.

L'home que conduïa el vaixell va dir a Richard:

- L'HOME: – Richard. Vine a casa meva.  
Jo t'ajudaré a buscar la Joanna.  
RICHARD: – D'acord.

Richard i l'home van caminar tot el dia.  
A la nit van arribar a casa de l'home de la Fletxa Negra.

La casa estava a prop del poble de Shoreby.

## 55

Van entrar a la casa, i l'home va dir:

- L'HOME: – Escolta, Richard!  
Tu no vols que Lord Shoreby es casi amb la Joanna.  
Oi?
- RICHARD: – No. És clar que no!
- L'HOME: – Doncs, hem d'anar a casa de sir Daniel!  
Allà faran la festa.
- RICHARD: – Però, com entrarem a la casa de sir Daniel?  
Ell té molts guàrdies,  
i nosaltres només som dos.  
No podrem fer res!  
No podré casar-me amb Joanna!
- L'HOME: – Tranquil, Richard. Ja sé què farem.

L'home va obrir un armari. I va treure dos vestits.

- L'HOME: – Mira. Tinc dos vestits de monjo.  
Tu et posaràs un vestit,  
i jo em posaré l'altre.  
Semblarem monjos.
- RICHARD: – Molt bona idea! Amb la caputxa,  
ningú no veurà la nostra cara.  
Els monjos són bones persones.  
Els guàrdies de sir Daniel pensaran  
que som monjos, i ens deixaran passar.
- L'HOME: – Tu, pinta't un bigoti a la cara.  
Tens divuit anys, i encara sembles un nen.  
Amb el bigoti pintat, semblaràs un home.

L'home de la Fletxa Negra i Richard van anar a dormir.

L'endemà al matí van vestir-se, i van marxar a Shoreby.  
Quan van arribar al poble, hi havia molta gent als carrers.  
Richard i l'home caminaven a poc a poc.

Van arribar davant la casa gran de sir Daniel.  
No hi havia cap guàrdia a la porta,  
i la porta estava oberta.



## 56

L'home de la Fletxa Negra va dir a Richard:

L'HOME – Entra ara a la casa, Richard. Jo m'espero a fora.

Richard va entrar a la casa.  
Ningú no va veure que Richard entrava.  
Anava vestit de monjo.

La casa de sir Daniel tenia una escala a dins.  
Richard va pujar l'escala.

Richard va esperar. Va mirar i va escoltar.  
No va veure ni va sentir res.

De cop i volta, una noia de quinze o setze anys  
va obrir una porta, i va veure Richard.

Ella va pensar que era un monjo, i li va dir:

LA NOIA: – Què fas en aquesta casa? Què busques?

Richard va callar. No sabia què dir.  
La noia va mirar bé la cara de Richard:

LA NOIA: – Ui! Aquest bigoti està pintat!  
Tu no ets un monjo! Qui ets?

Richard li va dir:

RICHARD: – Sóc un enamorat,  
busco una noia que estimo molt...

La noia li va tancar la boca,  
el va agafar la mà,  
i el va portar a una habitació.

LA NOIA: – Espera't aquí, quiet i callat.

Richard es va quedar en aquella habitació.

## 57

Van passar pocs minuts,  
i Joanna va entrar a l'habitació,  
amb la noia al seu costat.

JOANNA: – Oh, Richard! Tenia moltes ganes de veure't!  
Vine, que et faig un petó!

Joanna va fer un petó a Richard.

RICHARD: – Jo també volia veure't, Joanna.  
Fa sis mesos que et buscava.

JOANNA: – Sir Daniel vol que em casi amb lord Shoreby!  
Demà em casaré amb ell.

RICHARD: – No, Joanna. Tu et casaràs amb mi.

JOANNA: – Sí, Richard. Jo em vull casar amb tu.  
Però sir Daniel vol que em casi  
amb aquell home.

RICHARD: – Tu et casaràs amb mi, ja ho veuràs!  
Joanna. Tu ets la noia més bonica d'Anglaterra.

A ella li va agradar molt sentir aquelles paraules.  
L'altra noia estava també a l'habitació. Callava.  
Escoltava i mirava com parlaven Richard i Joanna.

Llavors, Joanna va dir:

JOANNA: – Richard. Aquesta és la meva amiga. Es diu Alícia.  
Li he parlat molt de tu. És molt amiga meva.

RICHARD: – Hola, Alícia. Gràcies per ajudar-me.

ALÍCIA: – Hola, Richard!

Joanna, Alícia i Richard van estar parlant tota la tarda.

A les vuit del vespre,  
van sentir una dona que va cridar:

UNA DONA: – Noies! Veniu al menjador a sopar!  
El sopar està preparat!

JOANNA: – Ara hem d'anar a sopar. Què faràs tu, Richard?

RICHARD: – Jo em quedo aquí.

## 58

Joanna i Alícia van anar al menjador a sopar.

Van passar deu minuts.  
Richard va sortir de l'habitació,  
va baixar les escales,  
i, sense fer soroll, va sortir al carrer.  
Ningú no va veure Richard.

Quan Joanna i Alícia van acabar de sopar,  
van anar a l'habitació.  
Portaven una mica de menjar a Richard.  
Però ell ja no era allà. Havia marxat.

Richard ara estava al carrer, caminava a poc a poc.  
Portava el vestit de monjo.  
Va arribar davant de l'església.  
A la porta de l'església,  
hi havia guàrdies de sir Daniel, que vigilaven.

Els guàrdies no van dir res a Richard,  
i el van deixar entrar.  
A dins de l'església només hi havia una persona:  
era sir Oliver.

Sir Oliver va veure el monjo, i li va dir:

SIR OLIVER: – Bona nit! Qui ets? No et coneixo!

Richard va callar, i sir Oliver el va mirar bé a la cara:

SIR OLIVER: – Richard! Què hi fas aquí?

RICHARD: – Jo no vull que la Joanna es casi amb aquell home!  
Ella s'ha de casar amb mi!  
No deixaré que demà es casi.

Sir Oliver li va contestar:

SIR OLIVER: – Tu no pots fer res, Richard!  
Demà la Joanna es casarà amb lord Shoreby.  
Sir Daniel ho vol així.

## 59

RICHARD: – Però la Joanna m'estima a mi,  
i jo estimo la Joanna!!!

SIR OLIVER: – És igual! Això no importa!  
Sir Daniel és el teu senyor i el de la Joanna.  
Tu no pots casar-te amb Joanna:  
sir Daniel no ho vol.

RICHARD: – Sisplau, no li diguis a sir Daniel que sóc aquí.  
Em quedaré tota la nit a dins l'església.

Sir Oliver no va dir res, i va sortir de l'església.

Richard es va quedar a dins de l'església, sol.  
A la porta hi havia els guàrdies,  
però pensaven que Richard era un monjo.

Richard va seure en un banc, i es va adormir.  
Eren les dotze de la nit, i a fora començava a nevar.  
La neu deixava els carrers de color blanc.  
Va dormir tota la nit assegut en un banc.

L'endemà al matí Richard es va despertar.  
Tenia fred i gana.  
Però ell només pensava en Joanna.

Els guàrdies van obrir la porta de l'església.  
Molta gent va entrar per veure  
el casament de lord Shoreby amb Joanna.  
L'església de seguida va estar plena de gent.

Un monjo va seure al costat de Richard.  
Era l'home de la Fletxa Negra,  
que encara anava vestit de monjo.  
L'home va dir a l'orella de Richard:

L'HOME: – Ellis ha vingut a Shoreby per ajudar-te!

RICHARD: – Què farà? Com m'ajudarà?

L'HOME: – No ho sé! Ja ho veurem! Esperem!

Llavors, uns homes van tocar trompetes.

## 60

Quan van sentir les trompetes,  
tota la gent va aixecar-se.

Joanna, sir Daniel i Alícia van entrar a l'església,  
un al costat de l'altre.

Joanna estava al mig dels tres.

Joanna tenia la cara molt trista. Plorava.

Darrere mateix dels tres,  
caminava un home d'uns cinquanta anys. Sol.  
Era lord Shoreby.

Tots quatre van entrar a poc a poc,  
fins que van arribar al mig de l'església.  
Les trompetes seguien tocant.

En aquell moment,  
quatre homes van pujar sobre una taula.  
Cada home portava un arc amb una fletxa  
Els quatre homes van disparar les fletxes,  
i després van sortir corrent de l'església.

Les trompetes van callar.  
Tota la gent es va posar a cridar.  
Ningú no sabia què passava.

Lord Shoreby estava a terra,  
tenia dues fletxes negres clavades al pit.  
Estava mort.

Sir Daniel tenia una fletxa negra,  
clavada al braç esquerre,  
i li sortia molta sang de la cara,  
perquè una fletxa li havia passat molt a prop de l'ull.

Joanna també estava a terra, desmaiada.

Sir Oliver va anar al costat de sir Daniel, i li va dir:

SIR OLIVER: – Richard és aquí dins de l'església!

## 61

Sir Daniel va cridar als seus guàrdies:

SIR DANIEL: – Agafeu Richard! Que no marxi d'aquí!  
Porteu-lo a casa meva!

Richard va anar davant de sir Daniel, i li va dir:

RICHARD: – Jo no he fet res!

SIR DANIEL: – I per què vas vestit de monjo?  
Tu no ets un monjo.

RICHARD: – Jo no he fet res!!!

SIR DANIEL: – Porteu-lo a casa meva!  
Allà parlarem tu i jo, Richard!

En aquell moment, Joanna es va despertar,  
i va dir a sir Daniel:

JOANNA – Deixa'l tranquil! Richard no ha fet res!

Llavors, un home alt, que anava molt ben vestit,  
va posar-se davant de sir Daniel, i va dir:

SENYOR – Calleu tots! Lord Shoreby ara està mort.  
Lord Shoreby era amic meu.  
Ara jo vull escoltar la Joanna.

Sir Daniel va callar. I Joanna va parlar:

JOANNA – Senyor: sir Daniel va matar el pare de Richard.  
I ara sir Daniel vol matar Richard!  
Richard no ha fet res: ell és un bon noi.

El senyor va dir a sir Daniel:

SENYOR – Vés a casa a curar-te la ferida de la fletxa.  
Jo parlaré amb Richard.

Després el senyor va dir a Richard:

SENYOR – Vine amb mi, a casa meva. Vull parlar amb tu.

## 62

Sir Daniel va sortir de l'església  
i va anar a casa seva, amb Joanna i Alícia.

Richard va marxar amb aquell senyor, a casa seva.  
Quan van arribar a la casa,  
Richard es va treure el vestit de monjo,  
i el senyor li va donar menjar i un altre vestit.  
Richard va menjar i, quan va acabar, el senyor li va dir:

SENYOR – Escolta'm, Richard,  
jo era molt amic del teu pare.  
Ell era una bona persona.  
Però tu ets amic de la Fletxa Negra.  
Ja saps que ells són dolents.  
Són lladres i assassins.  
Els homes de la Fletxa Negra maten i roben.

Richard va contestar:

RICHARD: – Sir Daniel també és dolent,  
ell va matar el meu pare.  
SENYOR – Estàs segur?  
RICHARD: – Sí, senyor.  
Sir Daniel ara em vol matar a mi.  
I no vol que la Joanna es casi amb mi.  
Ja sé que els de la Fletxa Negra maten i roben.  
Però m'han ajudat a escapar de sir Daniel.

El senyor va pensar un moment, i va dir:

SENYOR – Richard, tu encara ets un noi jove.  
Només tens divuit anys.  
No pots estar sol,  
ni tampoc pots anar amb la Fletxa Negra.  
Els són lladres i assassins.  
Tu has de ser tan bo com el teu pare.  
Queda't a casa meva.  
RICHARD: – Gràcies, senyor!

Richard es va quedar a casa d'aquell senyor.

## 63

L'endemà, a les set del matí,  
Richard va sortir d'aquella casa.  
Feia molt fred.  
Richard va marxar del poble. Va caminar una hora.  
El camí, els camps i els boscos eren de color blanc.

Richard estava lluny de poble,  
i va sentir una trompeta, que tocava molt fort.  
Després va veure que venien molts guàrdies.  
Eren més de dos-cents guàrdies.

Els guàrdies anaven a Shoreby.  
Uns guàrdies anaven a peu: portaven arcs i espases  
Uns altres guàrdies anaven a cavall,  
portaven espases, llances i alabardes.  
Tots anaven vestits per la guerra.

Davant dels guàrdies, hi havia un senyor sol,  
sobre un cavall.  
Aquest senyor tenia una trompeta a la mà.  
Quan el senyor va veure Richard, li va preguntar:

EL SENYOR: – Tu ets amic de sir Daniel?

RICHARD: – No, senyor! Ell va matar el meu pare!

EL SENYOR: – Jo sóc el duc de Gloucester.  
Vinc amb els meus guàrdies.  
Vull atacar el poble de Shoreby.  
Véns amb mi?

Richard va pensar en Joanna,  
que estava amb sir Daniel a Shoreby.  
Va contestar:

RICHARD: – Sí. Vinc amb tu!

EL DUC: – Doncs vine amb mi. Ara atacarem el poble.

Richard va caminar al costat del duc.  
A les deu del matí,  
van arribar a les primeres cases del poble,  
i es van quedar quiets allà.



## 64

Uns homes i dones de Shoreby van veure els guàrdies, i van posar-se a cridar:

LA GENT: – Han arribat els guàrdies del duc!  
Atacaran el nostre poble!

Els guàrdies de sir Daniel,  
quan van veure els altres guàrdies,  
van córrer a buscar les seves armes:  
els arcs i les fletxes,  
les espases, les llances i les alabardes.

La gent del poble corria i cridava.  
Tenien molta por.

Avis i àvies, nens i nenes, homes i dones,  
tots van sortir de les seves cases,  
i van marxar del poble corrent.  
Sabien que començava una gran batalla.

Les cases i els carrers van quedar sense gent.  
El poble de Shoreby semblava mort.

El duc va cridar als seus guàrdies:

EL DUC: – Ara entrarem al poble.  
Prepareu-vos per atacar!

El duc va agafar la trompeta, i la va tocar.  
Els guàrdies del duc van caminar pels carrers.  
Van arribar al mig del poble.  
Semblava que no hi havia ningú.

Els guàrdies del duc van caminar una mica més,  
fins a la plaça gran del poble.

A la plaça hi havia uns guàrdies de sir Daniel,  
que van disparar fletxes  
contra els guàrdies del duc.

## 65

Llavors, els guàrdies del duc també van disparar fletxes.

De seguida, els guàrdies que anaven a cavall van atacar els guàrdies de sir Daniel, amb llances, espases i alabardes.

Uns altres guàrdies de sir Daniel van venir per l'altre costat de la plaça, amb espases i alabardes.

La batalla va continuar pels carrers del poble, i va durar tot el matí.

Molts guàrdies de sir Daniel van morir, i també van morir molts guàrdies del duc. Al migdia, van arribar més guàrdies, per ajudar el duc. Ara el duc ja tenia 700 guàrdies.

Els guàrdies de sir Daniel ja no podien guanyar la batalla. Van marxar de Shoreby. Havien perdut. La batalla s'havia acabat.

I ara Richard només pensava en Joanna:

RICHARD: – Què li haurà passat? On estarà?

Richard va anar de pressa a casa de sir Daniel.

Pels carrers va veure homes morts i ferits, i fletxes clavades a les portes de les cases. Els carrers blancs de la neu s'havien tornat vermells de la sang. Shoreby ara era un poble destruït.

Quan Richard va arribar davant la casa de sir Daniel, va fer un crit de por:

RICHARD: – Aaaaah!

## 66

La casa de sir Daniel tenia la porta oberta,  
i sortia fum per les finestres.  
Richard va entrar corrent a dins, i va pujar les escales.  
No hi havia ningú a la casa.

Unes cadires i una taula estaven cremant.  
Va apagar el foc, va baixar les escales,  
i va sortir al carrer.  
Va veure un guàrdia de sir Daniel,  
que estava allà a terra, ferit.  
Li va preguntar:

RICHARD: – Ha sortit sir Daniel de la casa?

GUÀRDIA: – Sí.

RICHARD: – Han sortit dues noies amb ell?

GUÀRDIA: – No. Només ha sortit sir Daniel i deu guàrdies.

RICHARD: – No ha sortit cap dona de la casa?

GUÀRDIA: – No. Ell i deu guàrdies. Ningú més.

Richard no entenia res. Va pensar:

RICHARD: – On són la Joanna i l'Alícia?

Aleshores va anar a l'església, que estava oberta.  
Va entrar i va pujar unes escales,  
fins a dalt de tot de l'església.

Des d'allà, Richard va veure les teulades  
de les cases de Shoreby.  
Tot era de color blanc, de la neu.  
Algunes cases estaven cremant.

Va veure el mar, de color blau,  
amb el port, les barques i els vaixells.

Va veure els camps i els boscos, tots blancs.

I també va veure les persones que marxaven del poble.  
Caminaven sobre de la neu.  
Estaven lluny.

## 67

Richard va baixar les escales,  
va sortir de l'església, i va anar a buscar el duc.  
Li va dir:

RICHARD: – Sir Daniel ha marxat.  
Deixa'm alguns guàrdies teus,  
i aniré a buscar-lo!  
EL DUC: – Molt bé, Richard! Així m'agrada!  
Vés a buscar sir Daniel. Que no s'escapi!

El duc va cridar cinquanta guàrdies,  
i els va dir que anessin amb Richard.

Richard i els cinquanta guàrdies van sortir de Shoreby.  
Anaven a cavall i portaven armes.  
Van fer dues hores de camí.  
Anaven a poc a poc.

Richard veia molts guàrdies morts al camí,  
amb fletxes clavades a l'esquena, al pit, a la panxa...

Llavors, va veure a terra un guàrdia,  
que no estava mort.  
Richard va baixar del cavall,  
i va anar al costat del guàrdia.  
No tenia cap fletxa, i respirava.

Portava caputxa.  
Richard va aixecar el cap de l'home,  
i la caputxa va caure enrere.  
Llavors, va veure uns cabells llargs. Era una noia.  
De seguida, Richard la va conèixer:

RICHARD: – Alícia!!!

Alícia va obrir els ulls, i només va dir:

ALÍCIA: – Oh! Richard! Corre! Marxa d'aquí!

I va desmaiar-se.

## 68

Richard va passar aigua pel front de la noia.  
Ella va tornar a obrir els ulls.  
Richard li va donar aigua per beure,  
i li va dir:

RICHARD: – Puja al meu cavall! Vine amb mi!  
Anirem junts!

I la va ajudar a pujar al seu cavall.  
Ell també hi va pujar.

Richard, Alícia i els cinquanta guàrdies  
van seguir el camí cap al bosc.  
Feia sol i feia fred.  
El terra i els arbres eren blancs.

Richard va dir a Alícia:

RICHARD: – On és Joanna? L'has vista?

ALÍCIA: – Està amb sir Daniel.

Ella i jo hem sortit de casa seva  
vestides de guàrdies.

Joanna ara és al costat de sir Daniel.

RICHARD: – I tu, per què estàs sola?

ALÍCIA: – Han matat el meu cavall, i he caigut a terra.  
Després t'he vist a tu. No recordo res més.

Llavors Alícia va preguntar a Richard:

ALÍCIA: – Com està el poble? I la casa de sir Daniel?

RICHARD: – Shoreby està ple de sang.

Hi ha morts i ferits pels carrers,  
moltes cases estan cremades.

El poble està destruït!

La casa de sir Daniel també.

ALÍCIA: – La guerra és molt dolenta!

Richard va parar, i va baixar del cavall.  
Al davant, hi havia dos camins.

## 69

Un camí seguia a la dreta,  
i l'altre camí anava a l'esquerra.  
La tarda s'acabava.  
El sol s'amagava. El cel era de color rosa.

Richard va dir als guàrdies:

RICHARD: – Ens quedarem aquí a passar la nit.

Tots van baixar dels cavalls.  
Richard va ordenar a uns guàrdies:

RICHARD: – Vosaltres aneu a buscar llenya.  
Fa molt fred i hem de fer foc.

Quan van tenir la llenya,  
van encendre el foc,  
i després van posar-se a menjar.  
Era de nit. La lluna feia una mica de llum.

Richard va portar menjar a Alícia,  
que estava tapada amb una manta. Li va dir:

RICHARD: – Té, Alícia, menja això.

ALÍCIA: – Gràcies, Richard.

Seu aquí, i escolta'm:

Tu penses que jo sóc una noia bonica?

RICHARD: – Sí, Alícia. Tu ets bonica.

ALÍCIA: – I tu, Richard, penses que jo trobaré un noi  
que voldrà casar-se amb mi?

RICHARD: – És clar que sí! I tant! Ets molt bonica!

ALÍCIA: – Richard: tu has dit que jo sóc bonica!  
Per què tu no et cases amb mi?

Richard va callar de cop. Ella va continuar:

ALÍCIA: – Sí, Richard. Va. Casa't amb mi.

La Joanna és amiga meva,  
i a mi m'estima molt.

Segur que ella hi està d'acord!

## 70

Richard llavors li va contestar:

RICHARD: – No, Alícia.  
Jo estimo la Joanna. L'estimo molt.  
Vull casar-me amb ella,  
vull viure amb ella tota la vida.  
Tu ets molt bonica, ja t'ho he dit,  
però la Joanna és la noia  
que jo estimo!

Quan Alícia va sentir això,  
va fer un petó a Richard, i li va dir:

ALÍCIA: – Molt bé, Richard!  
M'agrada escoltar això que has dit.  
No tinguis por. Era una broma.  
Tu ets per a la Joanna,  
i la Joanna és per a tu.  
Jo sóc la seva amiga,  
i vull que ella sigui feliç amb tu.  
Tu ets un bon noi.  
Tens el cor bo. Ets dolç i honest.

Richard no va dir res més.  
Va mirar els guàrdies: ja havien acabat de menjar.  
Els guàrdies estaven tapats amb mantes,  
i alguns començaven a dormir.

Llavors Richard va pujar a l'arbre més alt.  
Quan va arribar a dalt de l'arbre, va mirar tot el bosc.  
Va veure la llum d'un foc, molt lluny.  
Va pensar:

RICHARD: – Allà, en aquell foc, hi ha sir Daniel, i la Joanna.  
Ara mateix hi anirem.

Richard va baixar de l'arbre,  
i va cridar els guàrdies.

RICHARD: – Ei! Escolteu-me tots!

Els guàrdies es van despertar.

Richard va dir als guàrdies:

RICHARD: – He vist el campament on està sir Daniel.  
Ara anirem allà caminant.  
Deu guàrdies es quedaran aquí, amb els cavalls.  
Els altres quaranta guàrdies veniu amb mi.  
Porteu arcs i fletxes.  
I tu, Alícia, què fas? Et quedes o vénis?

ALÍCIA: – Vinc amb tu, Richard!

Richard, Alícia i els quaranta guàrdies del duc  
van marxar caminant.

La lluna feia una mica de llum.

Tres hores més tard,  
van arribar al campament on estava sir Daniel  
i els seus guàrdies.

Richard va dir als guàrdies del duc:

RICHARD: – Ara espereu. Tots callats!  
Quan jo cridi, ataqueu!

I a Alícia:

RICHARD: – Queda't aquí, darrere d'aquest arbre gruixut.  
No et moguis.

Richard, tot sol, va acostar-se al foc.

Va veure dues persones.

Una era Bennet,

l'altra era Joanna.

Richard, a poc a poc,  
i sense fer gens de soroll,  
va posar-se darrere de Bennet.  
Va aixecar l'espasa, i li va dir:

RICHARD: – Bennet! Dóna'm les teves armes!



## 72

Bennet va quedar molt sorprès.  
Però de seguida va contestar:

BENNET: – Richard! Què fas aquí?

RICHARD: – Dóna'm les armes, ara mateix!

BENNET: – No vull! Has vingut tu sol?

RICHARD: – No! Tinc he vingut amb molts guàrdies del duc.  
No podreu escapar.  
Nosaltres us guanyem!

Bennet va agafar la trompeta que tenia a la mà,  
i la va bufar ben fort.

Quan van sentir la trompeta,  
tots els guàrdies de sir Daniel  
van despertar-se,  
i van agafar les seves armes.

Joanna es va posar al costat de Richard.  
Ell no sabia què fer.  
Els guàrdies del duc van disparar fletxes.

Richard va portar Joanna  
darrere de l'arbre on estava Alícia.

Els guàrdies del duc van lluitar  
contra els guàrdies de sir Daniel.  
Van morir alguns homes.  
Bennet també va morir: una fletxa el va matar.

Llavors, Richard va sentir un cavall  
que marxava molt de pressa.  
Sir Daniel anava sobre el cavall.

Ni Richard ni els guàrdies no va poder seguir-lo,  
perquè havien vingut caminant.

Richard estava molt enfadat,  
perquè sir Daniel s'havia escapat.

## 73

Però Richard també estava molt content, perquè ara la Joanna estava amb ell.

Richard, Joanna, Alícia i els guàrdies van començar a caminar. Van anar a buscar els seus cavalls, que estaven molt, molt lluny. Mentre caminaven, Richard va dir a Joanna:

RICHARD: – Sir Daniel s'ha escapat.

I la Joanna va contestar:

JOANNA: – Però ara tu i jo estem junts!  
Has d'estar molt content!

RICHARD: – És veritat, Joanna.  
Estic molt content d'estar amb tu.

I Alícia va dir:

ALÍCIA: – I jo també estic molt contenta amb Richard, perquè m'ha salvat.

Alícia va dir a Joanna:

ALÍCIA: – Joanna, t'he d'explicar una cosa, que Richard em va dir.

JOANNA: – Què et va dir?

ALÍCIA: – Em va dir que jo sóc bonica.  
I llavors, jo li vaig dir que em volia casar amb ell.

Joanna va mirar la seva amiga, i li va parlar, molt enfadada:

JOANNA: – Això li vas dir? Ets molt dolenta, Alícia!

ALÍCIA: – Només era una broma! No t'enfadis!

JOANNA: – I ell, què et va contestar?

ALÍCIA: – Que ell t'estima a tu, Joanna.  
Que només vol casar-se amb tu.

## 74

Quan Joanna va sentir això, va mirar Richard.  
I Richard va mirar Joanna.

Alícia va fer un petó a Joanna,  
i després va fer un altre petó a Richard.

Alícia va dir a tots dos:

ALÍCIA: – Ara us feu un petó vosaltres dos,  
durant un minut.

Alícia va deixar-los sols.  
I Richard i Joanna es van fer un petó,  
que va durar un minut.

El sol començava a sortir. Eren les vuit del matí.  
Els dos caminaven agafats de la mà.

Llavors van veure els cavalls,  
i els deu guàrdies que s'havien quedat amb els cavalls.

Richard va dir als guàrdies:

RICHARD: – Torneu a Shoreby.  
Digueu al duc que sir Daniel s'ha escapat.

Després va dir a Joanna:

RICHARD: – Ara anem a veure Lord Foxham.  
Vull demanar al teu oncle  
que ens deixi casar.

JOANNA: – Sí, Richard! Anem a veure'l, avui mateix.

ALÍCIA: – Jo vinc amb vosaltres!

Richard va donar un cavall a Alícia,  
i Joanna va pujar al cavall de Richard.

I tots tres van marxar  
a casa de Lord Foxham.

## 75

A la tarda van arribar  
a casa de Lord Foxham.  
Estaven molt cansats,  
perquè aquella nit no havien dormit.

Joanna i Richard van buscar Lord Foxham.  
Volien parlar amb ell.  
Alícia va demanar un llit per dormir.

Quan lord Foxham va veure Joanna i Richard,  
va dir a Richard:

L. FOXHAM: – Veig que ja tens la meva neboda!  
Et felicito! Estic molt content!  
Gràcies, noi!

RICHARD: – I tu. Com estàs?  
Ja t'has curat la ferida de la fletxa?

L. FOXHAM: – Sí, Richard. Ja estic bé.  
Et vaig dir que no em moriria,  
i ja veus que estic viu.

Joanna, llavors, va parlar:

JOANNA: – Oncle. Puc casar-me amb Richard?

L. FOXHAM: – Tu vols casar-te amb ell?

JOANNA: – I tant que sí. Ens estimem molt!

L. FOXHAM: – Doncs demà mateix us casareu!

Richard i Joanna van posar-se molt contents,  
i es van abraçar l'un a l'altra.

Lord Foxham va preguntar a Richard:

L. FOXHAM: – I sir Daniel? On és?

RICHARD: – No ho sé.

S'ha escapat ell sol amb un cavall!  
No sé on és.

FOXHAM: – Ara anem a sopar,  
i després aneu a dormir,  
que esteu molt cansats.

## 76

Richard i Joanna van sopar.  
Van dormir tota la nit.  
Estaven morts de cansament.

L'endemà al matí, Richard es va despertar aviat.  
Va sortir a passejar pel bosc.  
Tot era blanc, ple de neu.  
Feia sol. Sentia els ocells que cantaven.

Estava molt content.

De cop i volta, va veure un home,  
amb caputxa.

Richard va dir:

RICHARD: – Qui és?

L'home no deia res.  
Richard va preparar la seva espasa.  
Va anar al seu costat i li va dir:

RICHARD: – Ensenya'm la teva cara!

L'home es va treure la caputxa.  
Richard el va conèixer de seguida.  
Era sir Daniel.

SIR DANIEL: – Que em vols matar, Richard?

RICHARD: – No. No et vull matar.  
Tu vas matar el meu pare,  
i tu vas agafar la Joanna.  
Però jo no et vull matar.  
No et mataré.  
Vés-te'n lluny d'aquí!  
No et vull veure mai més.

Sir Daniel anava a parlar,  
però, en aquell mateix moment,  
una fletxa va clavar-se al mig del seu pit.

Sir Daniel va caure a terra,  
mentre deia:

SIR DANIEL: – La fletxa és negra?

RICHARD: – Sí. És negra.

I va morir.

Llavors un home va sortir  
de darrere els arbres.  
Richard el va conèixer. Era Ellis,  
el cap dels homes de la Fletxa Negra.  
Ellis va dir:

ELLIS: – Richard!  
Aquest matí he vist sir Daniel.  
i l'he seguit fins aquí.  
Ara he vist que parlava amb tu.  
Ja he sentit que tu l'has perdonat.  
Però jo no el perdono.  
I per això l'he matat!

Richard li va contestar:

RICHARD: – Ellis, no matis ningú més.  
Ja hi ha prou morts.  
Bennet també ha mort.  
No matis sir Oliver. Perdona'l.

Ellis va escoltar-lo, i li va dir

ELLIS: – Pots estar tranquil, Richard.  
La Fletxa Negra no volarà mai més.  
Sir Daniel ja no farà mal.  
I tu, Richard,  
vull que siguis molt feliç amb la Joanna.  
No pensis més en mi.  
Adéu, Richard!

RICHARD: – Adéu, Ellis!

## 78

Richard va tornar a casa de Lord Foxham.  
Va buscar Joanna, i li va dir:

RICHARD: – Podem estar tranquils:  
Sir Daniel és mort!  
Aquest matí  
l'ha matat l'última fletxa negra.

I li va explicar a Joanna què havia passat.

Van anar a veure Lord Foxham i Alícia,  
i ho van explicar també.

Al migdia, Lord Foxham i Joanna  
van entrar a l'església.  
Darrere hi anava Richard.

I allà es van casar.

Joanna i Richard van sortir de l'església  
agafats de la mà, i mirant-se els ulls.  
S'estimaven.

Van caminar pel bosc,  
mentre recordaven com es van conèixer:

RICHARD: – Tu anaves vestida de noi.  
JOANNA: – I tu m'ajudaves.  
Però tu també et vas enfadar amb mi.  
Recordes?  
RICHARD: – Sir Daniel no volia que et casessis amb mi.  
JOANNA: – I tu, sempre darrere meu. Buscant-me.  
RICHARD: – Sir Daniel ja és mort.  
JOANNA: – I la Fletxa Negra s'ha acabat.

.....

Des d'aquell dia, Richard i Joanna van viure junts,  
en els mateixos boscos on s'havien conegut,  
i on havien començat a estimar-se.